

DAN, KO SE JE ČAS ZAVRTEL NAZAJ

Za šolsko leto 2011/12 sva se še posebej pripravili in podrobno načrtovali dneve dejavnosti. Le zakaj je bilo potrebnih toliko več načrtovanj in priprav?

Zato, ker je leto 2012 še posebej pomembno, saj naše mesto Ptuj sodeluje kot partnersko mesto v EPK. Ne samo mesto, tudi naša šola je vključena v ta projekt pod naslovom Ptujski otroški srednjeveški vsakdan.

Odločili sva se, da bova v pouk vnašali vsebine in dejavnosti, ki so povezane z življenjem in delom na gradu nekoč.

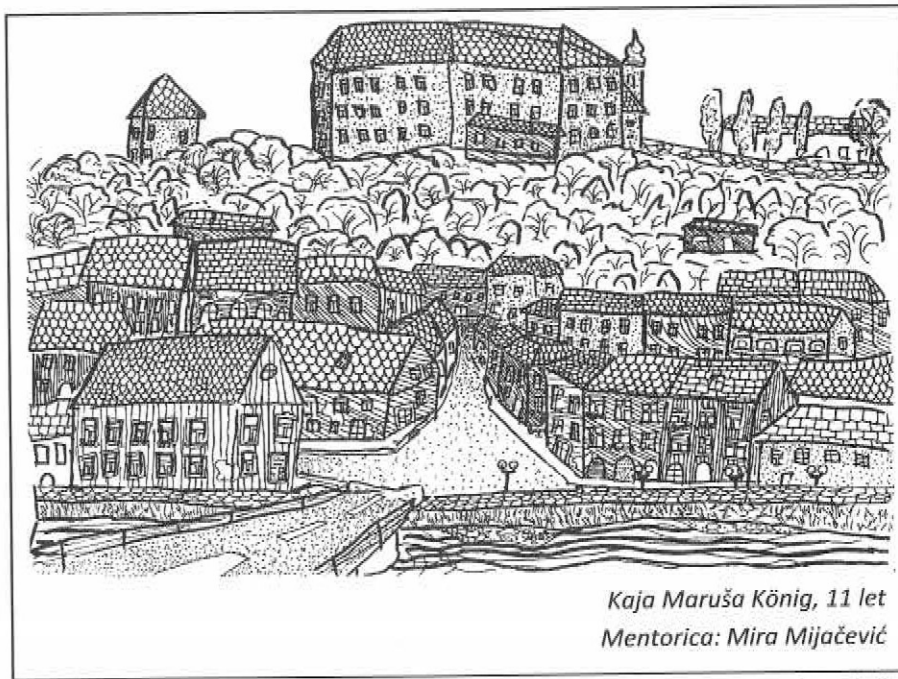
Živimo v najstarejšem slovenskem mestu, ki ima bogato kulturno dediščino. Prav delček kulturne dediščine – srednjega veka, sva želeli približati učencem.

Načrtovali sva kulturni dan z izvedbo na ptujskem gradu. Prednost obiska v muzeju je v tem, da učenci odkrivajo življenje v preteklosti s pomočjo arhitekture, dokumentov, starih predmetov, ki si jih lahko ogledajo in tudi otipajo.

Želeli sva, da učenci spoznajo, kako so pisali nekoč, kdo je bil pisar ...

V grajski sobani nas je pričakala čisto prava gospodična. Ne, ni bila gospodična. Bila je grajska pisarka. V rokah je imela šibo. Za tiste, ki ne vedo, je šiba tanka palica, s katero so včasih topli po rokah, ali prstih, če nisi znal lepo pisati, pravilno sedeti ...

Pozdravila nas je, se predstavila, povedala zakaj in kako je postala pisarka.

Kaja Maruša König, 11 let
Mentorica: Mira Mijačević

Mizice so bile pripravljene za pisanje. In pogledjte! Le zakaj so potrebovali na gradu grajsko pisarko? Zakaj niso pisali sami? Zato, ker v tistem času je znalo malo ljudi pisati in je bil pisar zelo cenjen in iskan.

Pokazala nam je s čim in kako so nekoč pisali, ter pokazala začetne črke – inicialke, ki so krasile prve strani bukev – knjig. Spoznali smo tudi posebno pisavo – kaligrafijo. Pisali smo s peresniki in peresi. Uporabljali smo tekoči risarski material – tuš. Zelo težko je bilo narediti tanke ali debelejše črte, napisati svoje ime. Ugotovili smo, da pisanje s peresi ni lahko.

Vsak učenec si je zapisal inicialko svojega imena. Morava reči, da nas je s temi črkami zelo navdušila.

Če smo klepetali ali nepravilno sedeli, smo morali klečati na koruzi.

Naše srečanje z grajsko pisarko je bilo zelo poučno, zanimivo, zabav-

no, sproščeno in ustvarjalno doživetje.

Neverjetno, kako smo zavrteli čas nazaj! In glej za zlomka! Zopet ga moramo zavrteti naprej. Ura pisanja je še prehitro minila.

Vrniti smo se morali v naš vsakdan.

Projekt bomo še dopolnjevali in nadgrajevali. Trenutno poteka na šoli literarni natečaj: Bilo je nekoč. Učenci pišejo literarne prispevke na izbrano temo. Sledijo priprave na pustno povorko, kjer bomo predstavili otroški srednjeveški vsakdan. Projekt bomo zaključili z dnevom šole - javno prireditvijo v mesecu aprilu.

Skupna zaključna prireditev mestnih šol oz. zaključek projekta bo na OŠ Ljudski vrt meseca junija z naslovom: Tudi o tebi pripoveduje ta zgodba.

Kakšna zgodba pa pripoveduje o tebi?

Učiteljici Breda Pisar in
Silva Forštnarič

SREDNJI VEK IN

ČAROVNICE

Hudobno čarovnico so si predstavljali kot staro, blede, ostudno, grbasto žensko z rdečim očesom, bradavicami, ki leti na metli in služi hudiču. Nižja duhovščina se je stoletja uspešno bojevala proti ljudskemu praznoverju in je na to gledala kot na del ljudske folklore. Malo je bilo dobrih, te pa so ljudem pomagale, ko so jih zdravile, jim prerokovale in razlagale znamenja. Iz strahu pred boleznijo, smrtjo, nesrečo v življenju, so se zatekali po nasvete in zdravilne napitke k tistim, ki so imeli znanje. Ljudje so bili hvaležni za njihovo pomoč, ko pa jim niso mogle pomagati, ali se jim je zgodila nes-

reča, so hitro spremenili svoje mnenje. Na prehodu iz srednjega v novi vek so bili ljudje globoko verni. Bali so se Boga, še bolj pa hudiča. Zanj so bili prepričani, da jim povzroča vse nesreče in da imajo ljudje v povezavi z njim čarobne moči. Bogaboječi so ljudje verjeli, da se hudič srečuje s čarovnicami na sabatih – zborih čarovnikov in čarovnic. Praznoverje je dalo zeleno luč za lov na čarovnice! Seveda človeka niso mogli kar zažgati na grmadi, če niso imeli trdnih dokazov, zato so dokaze pač izsilili. Izdelali so posebne mučilne naprave in razvili posebne mučilne tehnike. Ko je oseba končno »priznala« krivdo, so jo usmrtili. Veliko jih je umrlo med mučenjem. Ena od metod

prepoznavanja čarovnic je bila, da so osumljeno osebo vrgli v vrelo vodo. Če je zakričala, so jo obsodili čarovništvu. Takoj, ko so osebo spoznali za krivo, so jo obsodili na smrt. Najbolj priljubljen je bil sežig na grmadi, uporabljali so tudi obešanje, utapljanje in obglavljanje. Čarovniški procesi so se končali na koncu 18. stoletja, čeprav se je tudi kasneje še zgodila kakšna neuradna usmrtitev. Po čarovništvu slavita tudi grad Goričko in grad Bogenšperk. V Goričkem vsako leto priredijo zelo poznano Noč čarovnic. Na gradu Bogenšperk pa si lahko ogledate stalno razstavo o čarovnicah in o njihovem preganjanju.

Alina Ribič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

SREDNJI VEK: KUHINJA

V srednjeveški kuhinji je manjkalo kar nekaj današnjih jedi. Poznali še niso krompirja, koruze, fižola in drugih kultur, ter jedi s področij, ki še niso bila odkrita. Glavni pridelki so bili: razna žita, grah bob, leča. Poznali so lan in konopljo, iz njiju so izdelovali oblačila in platno. Gojili so zelenjavo: čebulo, česen, korenje, redkev, kumare, mak, buče, repo, zelje. Govejo živino so potrebovali predvsem za vleko, mleko, kože in rogove. Vzgajali so še svinje, ovce in perutnino. Kmetje so jedli malo mesa. Meso je predstavljalo veliko vrednost, dajati so ga morali kot desetino tudi fevdalcem. Plemiči so jedli več mesa in bolj raznoliko hrano. Jedilnik slovenskega kmeta je bil največkrat sestavljen iz kaše, mleka, sira, redkeje iz mesa in rib. Večino žita je moral dati zemljiškemu gospodu, pa tudi meso in ribe so se pogosteje znašli na gospodovi, kot na kmetovi mizi. Priljubljena zabava fevdalcev sta bila lov in ribolov. Kadar je na grad prišel gost, je bila miza bogato in raznovrstno obložena. Srednjeveška hrana je bila preprosta in zdrava, pripravljali so jo v lončeni posodi v krušni peči. Pred stoletji so žene pripravile hrano, jo odložile v vročo krušno peč in po prihodu z dela zgolj pomešale po jedi, ki je pripravljena že čakala. Veliko jedi je temeljilo na medu, popru in žafranu. Takrat so bile to drage sestavine, ki so si jih privoščili le premožnejši. Včasih so se ljudje prehranjevali bolj zdravo. V osemnajstem stoletju je ognjišče zamenjala krušna peč in je bila srce vsakega kmečkega doma. Gospodinje so se ob vsakem prazniku dokazovale v svojem kuharskem znanju, jedi pa so se včasih kuhale dalj časa, tudi celo dopoldne.

Alina Ribič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

NEKOČ JE BILO ...

V starih časih veliko otrok je bilo, saj strojev na kmetiji ni bilo. Žgance in mleko radi imeli so vsi, ker domači pridelki so bili. Telefonov ni bilo, zato igranja na pašniku veliko več je b'lo. Travo so kosili in si v srcu zaželeli, da za večerjo kruh bi pojedli. Zvečer ob sveči so sedeli in se lepo imeli.

Manja Hliš, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

DELO NEKOČ

Delo na polju je bilo precej težko, ko traktorja še ni bilo. Delali so tako, kot so lahko. Delo je bilo težko, vendar vedeli so, da uspelo jim bo. Ko se je naredilo, se je vse zelo veselilo.

Daniela Butkovska Tomanič, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

SREDNJI VEK: OBLAČENJE, HIGIENA, KOZMETIKA - ŽENSKE

Srednjeveški način oblačenja je bil odvisen glede na socialni status ljudi. Oblačila ljudi višjega razreda so bila očitno drugačna kot oblačila nižjega sloja.

Materiali so bili volna, ki se je našla v omari tako bogatašev kot revnih prebivalcev, platno, ki so ga uporabljali za spodnje perilo, ter seveda svila, ki jo je nosil višji sloj prebivalstva.

Ženske so nosile dolge halje, tuniko, ter naprsne rute, da so si pokrile lase. Plašč iz ovčje kože in volneni klobuki ter rokavice so se nosile pozimi, za zaščito pred mrazom in dežjem, noge pa so ostale suhe pod usnjenimi škornji. Zunanja oblačila skoraj nikoli niso bila oprana in zlikana, spodnje perilo pa so redno prali.

Ženske so imele svoje lase popolnoma pokrite z ruto, pokrivalom ali obojim, kar je bilo prepleteno v nekakšne trakove. Ti trakovi so gledali izza pokrivala, lahko pa so ven gledali tudi spuščeni lasje, ki so bili včasih spleteni na vrhu glave. Srednjeveške ženske so svoje lase običajno pustile zelo dolge in se včasih celo nikoli niso postrigle.

Ruta jim je segala skoraj do obrvi in visela na obeh straneh obraza. Pritrjena je bila z obročem, pri ženskah višjega sloja pa s krono ali tulcem. Spodnji plašč je imel tesno prilagajoče rokave na zapestju. Krila so prosto padala do tal in so bila zelo polna. Pogosto je bilo spuščeno pri straneh, čez boke. Bolj moderna so bila velika, široka krila, krinoline. Zgoraj so se nosili korzeti, ki so naredili žensko še bolj vitko.

Žensko obuvalo so bili kratki, mehki čevlji ali škorenjčki iz usnja. Izgledali so skoraj kot nogavice. Ženski čevlji so bili podobni moškim, vendar brez pretirane konice na koncu, in so prav tako kot moški, pogosto imeli podplat pritrjen z usnjenimi gamašami. Čevlji so bili izjemno neudobni za hojo, saj so bili podplati zelo tanki.

Napačno je prepričanje, da se v srednjem veku nihče ni kopal. Uporabljali so lesene čebre z vodo, segreto z ognjem. Če je to dopuščalo vreme, so kad postavili zunaj na vrtu.

Vroče kopeli so bile zelo popularne in večina mest je imela javna kopališča.

Ženske so si za lepe lase nanašale olivno olje, med in galunovec. Te snovi so spojile in dodale živo srebro.

Za beljenje zob so uporabljale ječmenovo moko in segreto kuhinjsko sol, zmešano z medom. Glaven make-up je bil beljenje kože, ki je bil preprost za pripravo. Čisto pšenico so pustili v vodi 50 dni, nato pa zdobili in premešali.

Alina Ribič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

PRIDIH SREDNJEGA VEKA NA OŠ MLADIKA

V petek, 27. 1. 2012, je na OŠ Mladika potekal tehniški dan. Sodelovali so učenci 1., 2., 6., 7., 8. in 9. razreda. Izdelovali so različne izdelke, značilne za srednji vek, s katerimi se bodo predstavili na pustnem karnevalu. Prvošolci so izdelovali viteške obleke, klobučke in konjičke iz odpadnega papirja. Tretješolci so izdelovali punčke in lutke iz blaga. Seveda pa je zanimivo tudi to, da so šestošolci steklene kozarce z vitraži spremenili v svetilke. Izdelovali so tudi prave brezove metle in blazinice iz blaga, nastali pa so tudi medvedki iz blaga. Seveda pa na šoli nismo pozabili na dobrote, kot je npr. kruh, ki so ga spekli učenci in učenke 7. razreda. Poleg tega so sedmošolci izdelovali tudi hodulje iz lesa in šivali punčke iz blaga. Od razreda do razreda so izdelki zahtevnejši, kar pomeni, da so osmošolci in devetošolci imeli veliko težkega dela. V 8. razredu so naredili konjičke, medtem ko so v 9. razredu izdelovali vozičke iz lesa in vej. Vsi že komaj čakamo na pust. Dogajanje na šoli je posnela PeTV.

Urška Rožmarin in Živa Šuta, 8. b

Mentorica: Lidija Verlek

MOJA ZOBNA ŠČETKA JE

MODRE BARVE.

MOJA ZOBNA PASTA JE

ROZA BARVE. ŠČETKO

IN PASTO IMAM V LONČKU

V KOPALNICI ZOBE SI UMIVAM

VEČKRAT NA DAN.

REDNO OBISKUJEM ZOB-

ZDRAVNIKA.

Emanuel Ristov, 2. a

Mentorica: Sonja Plajšek

VITEZOVA LJUBEZEN

Na Ptujskem gradu je živel dobrosrčen vitez Jurij, kateri je bil zaljubljen v mlado kneginjo s sosednjega gradu. Ker sta bili grofiji hudo sprti, ni bilo nikakršne možnosti, da bi se vitez Jurij in lepa kneginja Katarina lahko poročila.

Vitez Jurij je na vse načine poskušal ohranjati njuno ljubezen, ko je od kmeta Janeza izvedel, da se je lepa Katarina zaročila. To je Jurija zelo razjezilo, zato se je odločil, da bo lepo kneginjo poskušal pridobiti zase.

Naslednjega dne se je odpravil k njej, da bi jo pregovoril oziroma omrežil njeno srce. Katarina se je na njegov obisk odzvala zelo zaskrbljujoče, saj je svoj čas hotela izkoristiti za pripravljanje poroke, v srcu pa je še vseeno čutila veliko naklonjenost do njega. Ko je pristopil k njej, ji je dejal:

»Draga Katarina, do tebe čutim veliko ljubezen in nikakor ne bom dopustil, da se boš poročila s tem malopridnežem.«

Jurij je te besede povedal z veliko muko, in kot veter je odvihral z gradu, kneginja pa mu ni uspela povedati, da se bo kaj kmalu preselila k svojemu zaročencu.

Kmalu za tem se je Katarina zaročila in s strtim srcem je odšla k svojemu izbrancu. Ko je pozneje za to izvedel vitez Jurij, je zdirjal v gozd in po nesreči padel v prepad.

Katarina je ob spoznanju, da je njena velika ljubezen umrla, podleгла bolezni in do konca življenja bolehal ter objokovala svojo usodo.

Anamarija Veselič, 8. a
Mentorica: Urška Hlupič

Ronja Jakomini, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

IGRE NEKOČ

Pri pouku smo si ogledali knjigo o srednjeveških igrah in smehu. Knjiga je zelo zanimiva. Igre in igrače so tudi narisane. Najbolj so nam bile všeč:

igre s punčkami
pisanje po steni
slepe miši
potičke iz blata
igre z obročem
plezanje čez ograjo
lasanje
vrtenje okoli droga
štuporamo
skrivalnice
ploskanje
milni mehurčki
maske
jahanje kozla

Danes se igramo nekaj podobnih iger.

Daša in Živa Brumen, Tajda Hrovat,
Sara Švarc, 2. a
Mentorica: Sonja Plajnshek

MOJ GRAD

Moj grad ima dvizni most, jarek z vodo, pet topov, vodnjak, okna in line za streljanje s topovi. Je trden in ima podzemne hodnike. Na njem živijo graščak, graščakinja, otroci, služabniki in vitezi. Jaz sem vitez in služim svojemu graščaku. Grad varujem zunaj, pred dviznim mostom.

Tim Kosec, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

ŽIVLJENJE NA GRADU

Jaz sem princesa Anamanda. Živim na gradu, ki se mu reče Frankenjštajn. Moja starša sta kralj in kraljica. Imam tudi brata in sestro. Skupaj smo družina. Vsak ima svojega konja. Tudi služabnike, viteze in druge ljudi imamo. Naš grad je velik in stoji na hribu. Nekoč so me ugrabili, ampak so me rešili. Rešil me je brat.

Ana Vindiš, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

FRIDERIK IN TURKI

Neke viharne noči se je na ptujskem gradu rodil drugi sin kneza Ludvika in kneginje Elize. Ime mu je bilo Friderik. Njegov starejši brat je bil Ludvik II., ki je po smrti očeta prevzel prestol. Fred, kot so prijatelji klicali Friderika, pa je postal vitez. Bil je seveda vodja vitezov na gradu in v bližnji okolici.

Nekega dne je Ludvik II. dobil pismo. V njem je pisalo:

Spoštovani in cenjeni knez Ludvik II. Ptujski!

Sporočamo Vam, da so trije kmetje Vašega območja hoteli oropati shrambo grofice Terezije III. Opozarjamo Vas, da bo v naslednjem takšnem primeru prišlo do sovražnih odnosov med Ptujem in Vurbergom. Prosimo Vas, da priđete po svoje prestopnike in jim predpišete za to primerno kazen.

Glavni uradnik v imenu cenjene grofice Terezije III.

Ludvik je poklical svojega brata Friderika in mu naročil:

»Friderik, moj ljubi brat, prosim te, da greš do grofice Terezije III. in se ji v mojem imenu opravičiš. In prosim, da mi pred noge pripelješ še tiste prestopnike, ki so hoteli krasti cenjeni grofici Tereziji. Potuj varno in naj te Gospod spremlja!«

Fred si je oblekel viteško opremo in se s tremi vitezi napotil proti Vurbergu, da izpolni bratovo prošnjo.

Kmalu so Friderik in njegovi vitezi prijezdili do gradu Vurberg. Grajsko dvorišče je bilo prazno, nikogar ni bilo zunaj, vsi so se skrivali v hišah. Fred je bil zelo začuden, saj ni vedel, kaj se je v zgodilo. Potem pa je ob vznožju gradu videl štiri moše, ki so v rokah imeli loke in sablje. Bili so Turki. Friderik in vitezi so se skrili, da jih Turki ne bi videli. Friderik je odhitel v grajske prostore h kraljici, da se ji opraviči

v imenu svojega brata in izve, kaj se dogaja.

Ko je prišel v grad, je videl, da so se po gradu sprehajali Turki. Skrivoma se je odplazil do dvorane, kjer bi naj bila grofica. Ko se je približal vratom dvorane, je pogledal skozi špranjo vrat in videl, da so Turki odpeljali grofico in jo zaprli v izbo z železnimi vrati. Turki so se približali vratom, h katerim je bil naslonjen Fred. Fred se je skril za obok ob vratih in čakal, da so šli Turki iz dvorane. Hitro je smuknil noter in hotel odpreti železna vrata za katerimi je bila zaprta grofica. Z mečem je švrsnil po ključavnici in ključavnica se je razklala.

Pogledal je noter in videl dekle, ki je bilo enakih let kot on. Moral je priznati, da mu je bilo dekle zelo po všeči. Friderik se ji je predstavil in ji povedal, da se ji imenu svojega brata opravičuje za krajo. Grofici je bilo za to pravzaprav vseeno, saj so zdaj njeno grofijo napadali Turki. Skupaj sta odšla iz dvorane ter previdno izstopila iz gradu.

Zunaj sta bila priča, kako so Turki ugrabljali otroke in ženske. Grofica je hotela nekaj ukreniti, a ni mogla nič, saj bi bilo z njo prav tako. Friderik ji je predlagal, da odide do Ptuja in prosi vojsko, da pomaga Vurberški grofici. Grofica se je strinjala in s konjema sta odvihrala proti Ptuju. Za njima pa sta šla dva Turka, saj sta ju videla, ko sta odšla iz gradu in jima sledila cel čas do Ptuja.

Na Ptuju sta Fred in Terezija prisepela v eni uri, saj ni bilo časa zavláčevati, kajti bližnje koče so že gorele. Friderik je stekel v grad do svojega brata ter mu zadihan povedal, da potrebuje pomoč, saj so Turki napadli sosednjo grofijo. Ludvik je Fredu naročil, naj zbere vojsko ter z njimi prežene Turke.

Ta čas pa sta na Ptuj prispela tista dva Turka. Za njima so še nepredvidljivo prišli ostali Turki. Začeli so metati ognjene puščice in požigati

mesto. Vojaki so se borili, a Turkom niso bili kos.

Friderik je poskušal najti vodjo teh Turkov, a so bili vsi enaki. Vedel je, da je nekdo vodja. Spomnil se je, da so za tistima dvema Turkoma prišli vsi ostali, kar pomeni, da so sledili vodji. »Eden od teh dveh je bil vodja, ampak kateri?«

Potem je zagledal Turka, ki je drugemu nekaj govoril, kot da bi mu poveljeval. »Aha, ta je ta« si je mislil Friderik.

Počasi se je odplazil do njega. Trudil se je, da ga ne bi kdo zabodel. Medtem, ko je hodil proti njemu, je ubil tri Turke. Bil je ponosen nase, saj še nikoli ni ubil Turka. Ko je prišel do vodje, ga je hotel takoj zabosti, a ga je ta videl in se začel boriti z njim. Vsi so se nehali bojevati, da so lahko videli ta boj. V prednosti je bil Turek, saj je imel že veliko izkušenj, Friderik pa ne, saj je bil star komaj devetnajst let. Nato pa je zagledal dva turška vojaka, ki sta v rokah držala grofico Terezijo III. Fred ni hotel, da bi jo ugrabili, zato se je začel tako zelo boriti, da je na koncu vodja padel mrtev na tla. Turki so se umaknili iz Ptuja in za sabo odveli nekaj žensk in otrok.

Vsi prebivalci mesta Ptuj so bili veseli, da jih je Friderik rešil. Zvečer je bila gostija na grajskem dvoru v čast Friderika.

Nenadoma pa je Ludvik začel osvajati Terezijo. Mlada grofica ga je seveda sprejela, saj se je v tem zanjo stresnem času zaljubila vanj. Čez nekaj tednov je bila poroka. Friderika ni bilo na poroko, čeprav je bil glavna priča. Hitro so ga zamenjali, tako da je bil priča glavni knezov svetovalec.

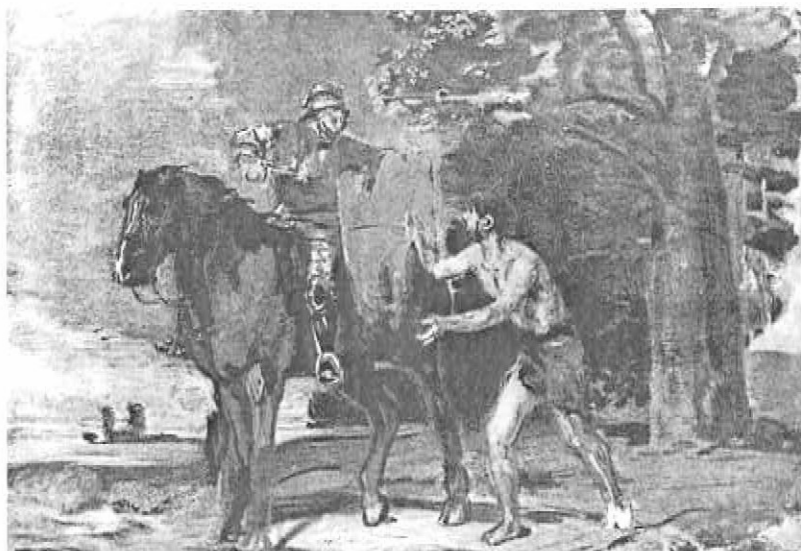
Friderik pa se je podal na pot, saj ni hotel živeti v gradu, kjer je bila njegova neuslišana ljubezen poročena z njegovim bratom Ludvikom.

Sara Emeršič, 8. a
Mentorica: Urška Hlupič

SVET MARTIN JE IZ MOŠTA NAREDIL VIN

Martinovo je jesenski zahvalni praznik predkrščanskega izvora. Po tradiciji so ponekod po pojedini na mizi puščali hrano in vino, v čemer raziskovalci vidijo sledi predkrščanskega verovanja v vračanje duhov prednikov. Praznik sovпада s časom, ko se zaključuje jesensko delo, še posebej pa je priljubljen zaradi njegove povezanosti z vinom. Praznovanju Martinovega po ljudskem izročilu pravi jo tudi jesenski pust. V zvezi z njim je bila v preteklosti tudi vrsta pastirskih obredij, ki sta jih narekovala konec prave paše ter priprava zalog živeža. Martin se je rodil okoli leta 316 v Panoniji (današnja Madžarska). Njegov oče je bil častnik rimske vojske. Družina se je že kmalu po Martinovem rojstvu preselila v Italijo. Čeprav njegova starša nista bila kristjana, je Martin že kot otrok spoznal krščanstvo in se pri 10 letih odločil za vstop v katehumenat.

Želel si je postati puščavnik. Takrat pa mu je oče preskrbel vojaško službo, zato se je Martin pridružil rimski vojski. Martin je kmalu postal častnik. Takrat se je zgodil dogodek, ki je dokončno začrtal Martinovo usodo. V mrzlem zimskem jutru je pred mestnimi vrati Amiensa srečal berača. Ker ni imel nič drugega, kar bi mu lahko podaril, je prerezal na pol svoj topli vojaški plašč in podaril eno polovico beraču. Kmalu po tem je bil krščen in je pustil vojaško službo. Leta 371 ali 372 so ga izvolili za škofa. Pri ljudeh je bil namreč zelo priljubljen zaradi skromnosti. Umrli je 8. 11. 397 v kraju Candes. Njegov pogreb je bil 11. 11. 397. Obletnico pogreba obhajamo kot godovni dan. Legenda o sv. Martinu pravi, da je spremenil vodo v vino. Posledično naj bi se okrog Martinovega mošt spremenil v vino.

Nekoliko kasnejša legenda o goseh pa govori o tem, kako so izdale sv. Martina, ki se je med njimi skrival, ko so mu hoteli sporočiti, da je bil izvoljen za škofa. Po tej legendi morajo gosi na dan njegove smrti umreti. S to legendo so ljudje skušali razložiti upodobitve gosi, dodane podobam svetnika. Najbolj značilna praznična jed je tako prav gos, ob njej pa pijejo vino. Škof sv. Martin naj bi imel tudi moč ozdravljanja.

V Trevirih je bila neka deklica na hudi ohromelosti tako bolna, da se že dolgo časa ni mogla več gibati: docela skoraj že mrtva, je komaj še dihala. Vsi žalostni so bili zbrani sorodniki samo z namenom, da bi čakali pogreb, ko se je naglo razširil glas, da je prišel v mesto Martin. Ko je oče deklice to zvedel, je kar brez sape hitel, da bi prosil za hčer. Slučajno je bil Martin že v cerkvi. Tu pred očmi ljudstva in vpričo več drugih škofov se oklene starček njegovih kolen in pravi: Moja hči umira na prestraši bolezni in kar je kruteje od smrti, samo še diha, njeno telo je že mrtvo; prosim te, pridi in blagoslovi jo, zaupam, da bo po tebi spet ozdravela. Te besede so Martina zmedle, prestrašil se je in upiral rekoč, da to ni v njegovi moči, starček, da se moti v svoji sodbi, on ni vreden, da bi po njem bog storil čudež. Oče, ves solzav, ne

odneha, še silnejše prosi, naj bi slišal umirajočo. Slednjič se odpravi Martin na prigovarjanje navzočih škofov v hiši deklice. Velika množica ljudstva je pričakovala pred vrati, kaj bo storil služabnik božji. Najprej se je sklonil na tla in molil. To je bilo v podobnih primerih njegovo najljubše orožje. Potem je pogledal deklico in zahteval olja; to je blagoslovil in vлил sveto tekočino deklici v usta. Takoj je spregovorila. Nato se je dotaknil posameznih udov in oživelil so; ko so se okrepile še noge, je vpričo ljudstva vstala.

To so legende, ki pričajo o priljubljenosti sv. Martina med ljudstvom. Vedno je bil zelo priljubljen tudi med Slovenci, saj smo ga naredili za kultni praznik, kot ga ne poznajo skoraj nikjer po Evropi. To je še ena priložnost, da izrazimo svoje veselje in hvaležnost za našete dobrote, ki jih dobimo od narave, predvsem pa vino, ki se v mnogih kulturah uporablja za verske obrede, saj je najžlahtnejše od vseh pijač. Žal pa ta čudovita pijača lahko povzroči veliko gorja, zato jo uživajmo po pameti, da se nam veselje ne spremeni v žalost.

Anej Simić,

Danaja Frangež,

Miha Zelenik, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

NENAVADNI VITEZ

Kralj mi je z medom divjih čebel posladkal hrano in jo dal v lončeno posodo. Tlačanu je naročil, naj pomolze kravo in mi da mleko. Naročil mi je, naj grem po svetu in naj bom pozoren na vse kar se dogaja okrog mene.

Sit sem se sprehajal po trgu. Videl sem obrtnika, kako prodaja oblačila iz kož, volne in lana. Zagledal sem otroke, ki iščejo material za igrače. Zasmilili so se mi in sem jim z mečem izklesal igrače. Šel sem naprej. Videl sem reveža, iz lesa in kamnov sem mu naredil hiško, seveda nisem pozabil na slamnato streho. Sredi polja sem zagledal kmeta, ki obdeluje zemljo z motiko. Pa mu rečem, veš kaj, jaz ti bom izdelal orodje, da ti bo delo lažje. Izdelal sem mu plug. Posodil sem mu konja za vleko pluga. Ko je delo končal, mi je vrnil konja in odjahal sem naprej. Zagledal sem duhovnika, ki izobražuje otroka. Ampak otrok se ni hotel učiti. Povedal sem mu, kako lepo je vedeti pisati in brati. Lahko napišeš pesem in lahko bereš knjige. Otrok se je takoj navdušil in se začel učiti.

Na koncu se odpravim nazaj na grad. Ko sem prispel tja, mi je kralj rekel, vem da si lepo pomagal ljudem. Zaslužiš si postati VITEZ! Prijavil me je na viteške igre in mi dal pismo s pečatom, ki ga naj dam organizatorju iger. Dobil sem oklep, ščit in meč. Premagal sem vse na viteških igrah. Od takrat naprej sem najbolj prijazen, pogumen in dobrosrčen vitez do slej.

Gal Jeza, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

PESEM O POMLADI

Zima se odpravlja spat,
k nam prihaja spet pomlad.
Nič več mrzlih, temnih dni,
sonček spet z neba se nam smeji.
Spet prebujajo zemlja se,
prvi zvonček na dan pokukal je.
Šopek nežnih teh cvetic,
razveselil spet bo več nam lic.
Za dan mamic in dan žena,
smejale se bo tudi moja mamica.
K šopku dodala bom še trobentice,
nekaj mačic in vijolice.
Zapela ji bom pesmico
in pri srcu nam bo spet toplo.
Pomlad prinesla bo veselje,
pozabili bomo na mrzlih dni šumenje.
Nič več kape, šala in rokavic,
nič več mrzlih rok in lic.
Oblekli bomo kratke srajčke,
oblekice lepe in nežne majčke.
Spet bom sedla na kolo,
in se peljala za mavrico.
Veselja in smeha polno bo,
dokler spet zima prišla ne bo!

Alina Ribič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

BILA SEM PRINCESA

Nekega večera sem zaspala in sanjala, da sem postala princesa. Imela sem zelo velik grad.

Na sosednjem griču je stal še en grad, ki pa ni bil tako velik, kakor moj. V njem je živel princ.

Nekega dne je princ prijezdil na moj grad. Prinesel mi je vabilo za praznovanje rojstnega dne. Prišel je namreč veliko zabavo. Jaz sem imela veliko prijateljic in prijateljev, vendar princ ni povabil vseh na zabavo. Jaz sem bila vabila zelo vesela. Takoj sem začela pripravljati obleko. Poiskala sem najlepšo, kar sem jih imela. Dodala sem tudi prekrasne srebrne čevljice in prelep nakit. Nadela sem si tri ogrlice.

Prišel je tisti težko pričakovani večer. Služabniki so vpregli v kočijo tri pare konjev in me

odpeljali na sosednji grad. Zaba-va se je že začela. Ko sem vstopila, so vsi ostrmeli. Princ pa ni odmaknil pogleda z mene. Zaljubila sva se. V očeh so nama svetile iskricice.

Ko je bilo polnoč, sem odšla domov. Čez nekaj dni se je na moj grad pripeljal princ s svojim spremstvom. Lepo sem jih sprejela in pogostila. Princ me je zaprosil za roko. Želel se je poročiti z mano. Vsa srečna sem obljubila, da bom postala njegova žena.

Poroka je bila na mojem in njegovem gradu. Trajala je tri dni in tri noči. Vsi smo jedli, pili, plesali in se veselili. Čez nekaj let se je najina družina povečala za tri malčke. Živelimo srečno, morda bi še zdaj, če se nebi zjutraj zbudila. Škoda, da so to bile le sanje.

Lorena Rūgani, 5. a

Mentorica: Irena Golob

SEM GRAJSKA PISARKA

Sem grajska pisarka Nika. Živim na gradu Zondius. Tako je ime našemu kralju. Kraljestvo je zelo veliko, a marsikdo ne zna pisati. Le tri pisarje imamo. To smo jaz, Ela in Feliks. Kraljica in kralj imata dva otroka: Ano in Matica. Najraje se igrata skrivalnice in se lovita. Včasih brcata žogo in se igrata med dvema ognjema. V našem gradu imamo tudi živali. To so štirje psi, dvajset konjev in tri mačke. Ena mačka je moja. To je Tačka. Je zelo cartljiva muca in se zelo rada igra. Imamo tudi grajski park, tam so poti in ribnik.

Nika Janžekovič Toplak, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

VITEZOVA LJUBEZEN

Nekoč, v času vitezov, knezov in prelepih dam, je v mestu Pettau živel vitez Erazem. Bil je znamenit človek, katerega oče je bil trgovec. Znan je bil po številnih bojnih zmagah in s poštenostjo je segal v srce vsem ljudem. Kljub temu, da je bil bogat in čeden, je imel nesrečo v ljubezni.

Med ženskami, ki so ga obkrožale, mu je bila najbolj všeč tista, ki ga ni marala. Bila je cesarjeva hči, imenovana Vasilisa, ki je slovela po izjemni vzvišenosti in pameti, kakršne ni imel nihče. Njen oče, Friderik III., je bil oseba, ki jo je varoval. Erazem je bil namreč stotnik cesarjeve telesne straže. Sodeloval je v vseh večjih in zgodovinskih bitkah ter bil nemalokrat odlikovan za najboljšega viteza vsega kraljestva Prusije. Včasih mu je to odlikovanje dodelila prav Vasilisa. To mu je štel v največjo čast.

Odločil se je, da se ji bo predstavil v pismu ter jo prosil za roko. Začel je pisati in se na vso moč trudil, da bi zvenel odločno. Zvenelo je tako:

Prečastitljiva bodoča cesarica!

Sem Erazem, vitez, stotnik telesne straže Vašega očeta. Kot že veste prihaja čas, ko se boste morali omožiti. Želel bi, da se lahko predstavim kot snubec, saj boste tudi Vi potrebovali pomoč pri vladanju. Zato vas prosim, Vaša Modrost, oh Vaša Plemenitost, izberite modro.

Vedno vdani Erazem

Vasilisa je sicer res prejela pismo in ga prebrala tudi, vendar je kakor vsako drugo, pristalo v smeteh. Imela je namreč svoje načrte. Dobro je poznala svojega očeta in vedela je, da je ne bo poročil s katerim koli možem, ki pride mimo cesarstva. Njenim snubcem se je obetal viteški turnir. Zaljub-

ljena je bila v princa Baumikerja s sosednjega kraljestva, ki je bil pameten, prijeten in je modro vladal domovini. Znal se je boriti, a še zdaleč ne tako, da bi lahko premagal vse viteze, ki so se vpisali na turnir.

Princa je poslala na vaje v daljne in bližnje dežele, da bi izboljšal svojo bojno strategijo. Sama pa se je medtem skušala domisliti, kako bi se znebila močnejših dvobojevalcev. Vedela je, da bo zaradi nje preteklo mnogo krvi, a ji je bilo prav malo mar. Prepričana je bila v to, kar si želi in nič je ni moglo odvrniti od svojih ciljev.

Poskrbela je, da ostali tekmovalci dobijo slabšo bojno opremo. Za Baumikerja pa je naročila najboljši oklep iz najbolj kakovostnega materiala. Bila je prepričana, da ima sedaj vse možnosti, da uresniči svojo željo.

Dnevi so minevali in končno je prišel čas za viteški turnir. Tekmovalci so se najprej predstavili in po areni razjahali svoje konje. Preizkusili so svoje na novo pridobljene meče, a niso se zmenili zato, da so bili zelo lahkotni. Tudi njihov oklep je bil drugačen. Ob vratu je bil velik izrez in ni bil tako dobro zapet, kakor njihov. Njihovi konji so bili slabše izurjeni.

Vsak vitez je imel svojo barvo. Te barve je bila njegova pernica na čeladi, podsedlo konja ter ročaj meča. Po njih so bili prepoznavni. A slej kot prej so bili vsi rdeči od krvi, mrtvi. Nekateri so se iz strahu za življenje predali, drugi pa so vztrajali in tako klavrno umrli.

Na koncu sta ostala le še zelen in rdeč vitez. To sta bila Erazem in Baumiker. Sledil je najbolj napet boj kadarkoli. Najprej sta si s konjema drvela nasproti, suvala drug drugega ter vihtela meč. Kmalu je Baumiker padel s konja, a se je hitro pobral. Nikakor ni bil pripravljen izgubiti tega boja. Tudi Erazem je zdrsnil s svojega žrebca. Z

mečem sta mahala drug proti drugemu ter kaj kmalu odvrгла čeladi. Princ je spet padel in tako naredil usodno napako. Še v istem trenutku je Erazem z mečem usekal po njegovem vratu in Baumikerjeva glava je zdrsnila z njegovega vrata.

Princesa Vasilisa je otrpnila. Razganjalo jo je od jeze in sovraštva do svojega novega moža. Po takojšnji poroki je kar v poročni obleki stekla v orožarno, kjer ob steni slonel meč, s katerim je bil ubit njen princ. Meč si je s trdimi rokami zasadila naravnost v srce.

Cesar je bil nad njeno smrtjo zelo razočaran in nagnal Erazma iz cesarstva. Erazem se je tako odmaknil od ljudi in se preselil v jamo. Ob njej je postavil grad ter se preimenoval v Erazma Predjamskega.

Manja Toplak, 8. a

Mentorica: Urška Hlupič

SREDNJEVEŠKI PTUJ

Srednjeveški Ptuj se je razvil med reko Dravo na jugu in Grajskim gričem na severu. Značilno trikotno obliko omejujejo na severu grad, na zahodu dominikanski samostan in na vzhodu minoritski samostan. Ptujski grad stoji na Grajskem griču in ga vsi opazimo že od daleč, ko se približujemo mestu Ptuj. Mesto je v 14. stoletju dobilo zaključeno obzidje z obrambnimi stolpi, ki so ga v 16. stoletju posodobili zaradi turške nevarnosti italijanski gradbeniki. Od številnih stolpov je ohranjen le še Dravski stolp. V stolpu je Miheličeva galerija.

Anej Simič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

PRINC IZ PERZIJE

Nekoč je v Perziji živel princ. Njegov imperij je bil na jugu. Tam je bila puščava, na severu pa je bil Rim. Ampak Rimu je vladal nesramen cesar. Nekega dne so Rimljani napadli Perzijo. Princ je imel vojake in veliko obzidje. Ko je perzijski vojak zagledal vojsko, je sprožil alarm. Vojaki in princ so se pripravili za boj. Na žalost so imeli samo petnajst konjev. Na konje so se usedli štirje sulicarji, šest mečevalcev, štirje bojovníki s sekiro in princ. Ko so se spopadli, so zmagali Perzijci in zasedli Rim. Začeli so se vesti kot Rimljani in tudi tako so bili oblečeni. Zgradili so si rimsko areno, kovačijo, zašili šotor za vojašnico, postavili kip in ker so imeli morje, so zgradili pristanišče in ladjo. Čez nekaj dni se je princ odločil, da si bo skoval orožje in oklep. Ko pa je izvedel, da dva kradeta, je rekel, da bo oba dal v borbo z levi, ampak preživel je le eden po imenu Ahil. Ahil je postal vodja vojske. Odločil se je, da bodo vsi moški postali vojaki. Zgradil si je vojašnico, da so v njo dali oklepe in orožje, ko pa so se bojevali, so ubili Ahila. V peto ga je zadela puščica. Vsi so bili žalostni.

Sašo Gabrovec, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

RAZMIŠLJANJE NA CANKARJEVO ČRTICO: BOBI

Peter je imel zelo težko življenje. Živel je v pomanjkanju. Nosil je stare ponošene čevlje, ki jih je dobil od bogatega prijatelja. Družina je živila skromno, včasih je ostala tudi brez hrane. Na priboljšek, ki so jih imele bogatejše družine, si niso upali niti pomisliti. Zadovoljni so morali biti s tistim, kar so imeli. Zato je bil Peter še bolj prizadet, ko je gledal kako so se pri prijatelju Mihčetu mastili ob obloženih mizah, on pa je bil lačen in jih je gledal z žalostnimi očmi. Kljub bolečini v srcu, ni hotel prositi in priznati, da mu je težko. Svoji družini je hotel pomagati, pa čeprav je sam doživel ponižanje in posmeh tistih, ki niso vedeli kaj je revščina.

Res je težko, če živiš revno

življenje. Marsikaj si ne moreš privoščiti, o lepih stvarih lahko le sanjaš. Vsak mora ceniti in biti zadovoljen z tistim, kar mu lahko starši dajo. Ne smemo biti prevzetni in nevoščljivi drug do drugega, ampak pokazati naše notranje bogastvo, ki je več vredno od denarja.

Čeprav v današnjih časih nimamo takšnega pomanjkanja kot nekoč, bodimo srečni in upajmo, da se nam kaj takega ne zgodi. Spoštujemo revne in se iz njih ne norčujemo ter jim pomagamo po svojih močeh. Tudi mi se lahko nekoč znajdemo v revščini tako kot Peter in njegova družina.

Srečna sem, da ne živim v pomanjkanju, saj si ne morem predstavljati, kako težko je biti reven in tako živeti.

Ina Čagran, 9. a

Mentorica: Karmen Ivančič

DVE PRINCESI

Nekoč sta živeli dve sestri, ki sta bile kraljeve krvi. Oče jima je umrl na viteškem turnirju, ko sta bili še majhni. Z mamo sta živeli na gradu Borl. Starejši princesi je bilo ime Katarina, mlajši pa Lucija. Čez nekaj let je zaradi bolezni umrla še mama. Deklici sta odraščali pri teti Sofiji. Zrasli sta v pravi lepotici.

V sosednjem gradu je živel princ Jurij, ki se je želel poročiti. Njegovi starši kraljica Monika in kralj Martin sta mu priredila ples v maskah. Povabljeni sta bili tudi Katarina in Lucija. Bila sta še dva dneva do plesa. Princesi nista vedeli, kaj bi oblekli, zato jima je obleko izbrala teta Sofija. Obe sta imeli lepi dolgi obleki.

Napočil je dan, ko sta se princesi odpravili na ples. Ponju je prišla kočija z dvema konjema. Ko sta stopili v dvorano, jih je tam pričakal kralj Martin, kraljica Monika in princ Jurij. Ta si je moral izbrati dekle, ki bo postala njegova žena.

Godci so pričeli igrati. Od vseh deklet si je izbral deset princes, ki bodo z njim plesale. Med njimi sta bili tudi princesa Lucija in Katarina. Obe sta bili zelo veseli. Ko je zaplesal z vsemi dekleti, je kralj Martin odločil, da mora izločiti pet princes, ki mu pri plesu niso bile všeč. Ampak princese Katarine in Lucije še niso izločili. Nato je kraljica Monika določila dve, ki bosta imeli možnost postati prinčevi ženi. To sta bili Katarina in Lucija. Katarina je začela sestro zbadati. Govorila ji je, da je princ ne bo nikoli zbral, saj je še premlada. Lucija se za te besede ni zmenila, kar Katarini ni bilo všeč.

Napočil je trenutek, ko si je princ moral izbrati bodočo ženo. Prinčevu izbranko je razglasil njegov brat Janez. Povedal je: »Jurijeva žena bo postala Lucija.« Princeza Lucija je bila presrečna, Katarina pa je odleglo, saj se je med prinčevim razmišljanjem zaljubila v njegovega brata Janeza.

Obe sta se poročili in živeli do konca svojih dni.

Maja Jelen, 6. a

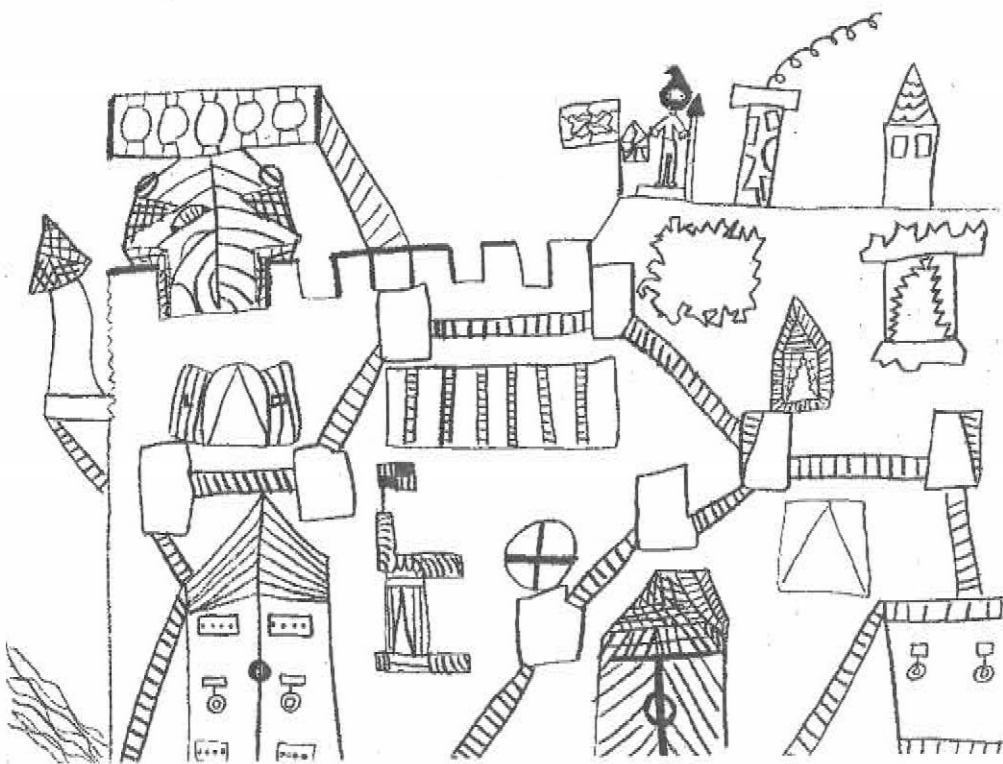
Mentorica: Lidija Verlek

KRALJ JURIJ

V našem mestu je nekoč živel deček po imenu Jurij, ki je imel revne starše. Mama in oče sta že ob rojstvu vedela, da je nekaj posebnega. Imel je veliko prijateljev s katerimi se je igral. Zelo rad je imel naravo, rastline, živali, še posebej ježe s katerimi je odraščal. Ko je Jurij dopolnil sedem let je odšel v gozd, kjer je srečal nevarnega volka. Ustrašil se ga je in zbežal. Mami je povedal, da je srečal volka. Mama mu je povedala legendo, da ta volk pride vsakih deset let in naslednjega dne naj bi spet prišel in si izbral eno žrtev. Jurij se je zelo ustrašil, saj je mislil, da bo volk napadel prav njega. Ko je napočil ta dan so se vsi skrili v hiše, le Jurij se je potepal po gozdu in se igral z ježki. Naenkrat pa se je spotaknil in padel po tleh. Udaril se je in zakričal, da so ga slišale vse živali v gozdu, tudi volk. Jurij se je spomnil, da je danes dan ko pride volk v mesto. Mama in oče sta bila v skrbeh, saj nista vedela kje je Jurij. Jurij je bežal domov s svojimi ježki, ki jih je poimenoval Maks, Tomaž, Peter in Miha. Naenkrat pa je zagledal volka, ki ga je hotel napasti. Ježki so zbadli volka po gobcu in volk je bil tako popikan, da ni mogel niti vstati. Jurij ga je zvezal in volk je samo cvilil od bolečin. Jurij je prišel domov z volkom in vsi so se ga razveselili. Nihče ni posumil, da so mu pomagali ježki. Kralj Gašper ga je razglasil za rešitelja in Juriju je bilo to v ponos. Kralj Gašper jim je pomagal, da niso bili revni in so lepo živeli. Tudi mama in oče sta bila vesela, saj so uživali veliko spoštovanje med ljudmi. Kralj Gašper je dal zaščititi

ježe, ker ga je to prosil Jurij. V mestu Poetovio je vse teklo kot po maslu. Kralj Gašper in Jurij sta se spoprijateljila in veliko časa preživela skupaj. Jurij je opazil, da se je kralj Gašper vedno slabše počutil. Čez nekaj časa je kralj Gašper hudo zbolel in umrl. Njegove zadnje besede so bile, da naj bo Jurij njegov naslednik in njemu v čast naj preimenuje mesto. Rimljanom, ki so takrat obvladovali mesto to ni bilo niti najmanj všeč, saj so oni poimenovali mesto. Meščani pa so bili navdušeni nad tem, da njihov vladar postane Jurij. Uprli so se oblastnim Rimljanom tako, da so se povezali skupaj in z vsem možnim orožjem premagali in pregnali Rimljane iz mesta. Zmago nad sovražnikom so slavili tri dni in noči. Jurij je bil ponosen na svoje ljudi, zato je dejal, naj se mesto imenuje PTUJ. P kot pogum, T kot toplina, U kot upanje in J kot Jurij. Ljudje so živeli v sreči in izobilju in še nikdar se jim ni boljše godilo. Kralj Jurij se je tudi poročil z lepo mlado princeso, ki je prihajala iz sosednjega kraljestva. Čez eno leto se jima je rodil sin, ki sta ga poimenovala Gašper v spomin na pokojnega kralja. Tudi mali Gašper se je rad igral z živalmi, najraje pa z ježki, ki so vsa ta leta bili stalni prebivalci v njihovih hlevih. Jurij je dal v spomin in v zahvalo na ježe, ki so mu nekoč rešili življenje na mestni grb narisati ježa. Kralj Jurij je še dolgo in uspešno vodil svoje kraljestvo in mesto Ptuj je postalo najbolj razvito in premožno mesto daleč naokoli.

*Rene Valentan, 5. b
Mentorica: Dunja Stošič*

*Nika Janžekovič Toplak, 3. b
Mentorica: Breda Pisar*

Hanna Himelrajh, 2. a

Mentorica: Sonja Plajšek

PRIDEVNIKI

Résen je tisti, ki se ne šali, smeje, ne izraža veselosti, ima resen obraz in pogled.

Pámeten je tisti, ki ravna v skladu z razumom in pametjo.

Délaven je tisti, ki rad dela in je delaven kot mravlja.

Naíven je tisti, ki rad verjame in zaupa zaradi svoje neizkušenosti in nerazsodnosti.

Podjéten je tisti, ki se pri svojem delu uspešno loteva več nalog in stvari. Podjeten je lahko gospodar, obrtnik ali fant.

Darežljív je tisti, ki rad daje.

Talentíran je tisti, ki je posebno nadarjen za kaj. Talentiran je lahko glasbenik, športnik, pisatelj, pesnik ali učenec.

Nemíren je tisti, ki čuti oziroma kaže notranjo napetost, vznemirjenje. Ljudje postanemo nemirni, ko nekoga čakamo ali izvemo nemirne novice.

Svetovljánski je tisti, ki je široko, svetovno razgledan in zelo uglašen. Poleg svetovljanskih ljudi poznamo tudi svetovljansko vedenje, poezijo, svetovljanska letovišča ...

Sámozavésten je tisti, ki je prepričan o svoji sposobnosti, znanju in moči. Samozavestni ljudje se samozavestno vedejo, hodijo in odgovarjajo.

Objésten je tisti, ki zaradi prevelike sproščenosti, premajhnega čuta odgovornosti naredi ali povzroči kaj slabega in neprimernega, navadno za šalo.

Múhast je, kdor spreminja svoje odločitve ali odnos glede na trenutno razpoloženje.

Pohlépen je tisti, ki čuti oziroma ima strastno željo prisvajati si dobrine.

Vir: SLOVAR SLOVENSKEGA KNJIŽNEGA JEZIKA

Žan Malek Petrovič, 9. b

Mentorica: Lidija Verlek

ŽIVLJENJE COPATA

Kot že veste, mi copati prvotno pridemo v paru. Ko bi le dalj časa ostali tako. Po navadi se naši bratje in sestre izgubijo in ležijo pod prašnimi kavči in pod posteljami, zakopani pod kupom drugih izgubljenih stvari, dokler jih ne prerastejo. Še huje je, ko nas izgubijo v šoli in ne v udobju lastnega doma.

V bistvu je v šolo prav zabavno hoditi in opazovati svet izpod šolske klopi. Prav nič zabavno pa ni, ko nas pozabijo in se znajdemo v škatli, polni drugih copatov, ki sanjajo, da bo nekega dne kdo prišel ponje (ki po možnosti še grozno smrdijo).

Tako smo torej ustanovili MZIC (Mednarodno združenje izgubljenih copatov), ki se bori za pravice copatov. Zato torej želimo, da se vsi lastniki izgubljenih copatov oglasite ob škatli izgubljenih predmetov in vas naprošamo, da bo škatla prazna v čim krajšem času. Za vse copate, ki so v škatli že bili, to ni bila prijetna izkušnja, zato nočemo, da se to ponovi, saj se nam smilijo tudi vse nogavice, ki dnevno pobrišejo tla, da o vaših nogah, ki zmrzujejo, sploh ne govorimo.

Vaš MZIC

Ne pozabite! Preden nas nataknete na noge, nas, prosim, tudi operite!

Naja Cajnko, 7. b

Mentorica: Lidija Verlek

Ela Peklar, 9. a

Mentorica:

Mira Mijačević

POGUMEN DEČEK, KI JE ŽELEL POSTATI NAJS LAVNEJŠI VITEZ

Nekoč je živel deček, ki je imel zelo stroge starše. Bil je edinec. Vsak dan je delal do večera, jedel pa je samo večerjo, kruh in vodo. Bil je zelo pameten. Želel si je, da bi postal najslavnejši vitez, kar jih je kdaj obstajalo. Ker mu je doma šlo zelo hudo, se je nekega dne odločil, da bo zbežal in odšel po svetu.

Zbežal je v gozd. V gozdu je srečal majhnega volka. Volk je bil ranjen. Deček mu je tačko povil, volk pa je spregovoril: »Hvala, ker si mi pomagal. Tam na severu raste veliko sadnih dreves. Naber si sadja, kolikor si ga želiš. Če boš poznal katere rastline, ki tam rastejo, si jih naberi. Pazi! Nekatere so zdravilne, nekatere pa strupene.« Potem pa je volk odšel. Deček je hodil proti severu tako dolgo, dokler ni prišel do jase, na kateri je bilo veliko sadnih dreves in rastlin. Nabral si jih je celo vrečo. Do siteda se je tudi najedel, nato je nadaljeval pot.

Ko je tako hodil dalje, je prišel do

gradu. Stopil je do kralja in ga vprašal kaj mora narediti, da bo postal vitez. Kralj mu je odgovoril: »Moraš mi izpolniti tri naloge in če jih boš izpolnil, se boš šolal za viteza, če pa ne, pa boš za vedno moj služabnik. Prva naloga je: ozdraviti moraš enega od mojih služabnikov, ki je bolan.« Kralj je dečka odpeljal v tisto sobo, v kateri je ležal bolan služabnik. Ko je kralj odšel, je deček iz vreče vzel rastlino, ki ozdravlja to bolezen. Služabnik je takoj ozdravel. Ko je to novico slišal kralj, se je malo razjezil, saj je želel, da dečku ne bi uspelo. Dečku pa je dejal: »Dobro si opravil to nalogo. Druga naloga bo težja. V mestu so trije roparji. V vsaki hiši so že nekaj ukradli. Pri tej nalogi moreš te roparje ujeti in meni prinesiti vso blago, ki so ga ukradli.«

Ko je deček šel iz gradu, je zagledal tri osebe. Bili so roparji. Sledil jim je do njihove hiše. Skozi okno je videl, da se pripravljajo na večerjo. Ko so vsi odšli iz kuhinje, se je tiho priplazil v hišo. V hrano jim je stresel napitek, ki ga je naredil iz strupene rastline, zato so potem vsi zaspali in zboleli.

Odšel je v grad in prosil za kočijo. S kočijo se je odpeljal do hiše, kjer so spali roparji. Roparje in blago je dal v kočijo in vse skupaj pripeljal h kralju, kot dokaz, da je opravil drugo nalogo.

Ko je kralj slišal, da je tudi to nalogo opravil, je bil že besen. »Tretja naloga bo še bolj težka. Nahraniti boš moral vse ptice v mestu tako, da ko jim bom ponudil kruh, bodo vse odletele.« Deček je šel na glavni trg, kjer je bilo največ ptic. Iz vreče je vzel sadje in jih razdelil med ptice. Ko je iz vreče jemal sadje, ga ni in ni zmanjkalo. Vreča je bila vedno polna, ne glede na to, koliko je deček vzel iz nje. Trajalo je do večera, da so se vse ptice najedle. Zjutraj je prišel kralj in pticam ponudil kruh. Vse so zletele v stran. Kralj je začudeno pogledal dečka in mu rekel: »Sem mož beseda in priskrbel bom, da se boš lahko šolal za viteza.« Deček je bil vesel. Pri šolanju se je zelo potrudil in ker je imel tudi dobro srce, je postal najslavnejši in najmočnejši vitez, kar jih je kdaj hodi po svetu.

Zala Ličina, 5. b

Mentorica: Dunja Stošič

SKRITA ŽELJA

Ko sem bila še majhna punčka, mi je umrla mama Monika. S sestro Monjo sva ostali sami z očetom Dejanom. Oče je po mamini smrti začel popivati in začel dobivati nekakšne napade. Zato sva vsako nedeljo s sestro hodili k maši in molili, da bi bilo vse po starem. Ker se najine molitve niso uresničile, sva še tako bolj verjeli v mamine besede: »Če bosta pridni in ubogali očeta, se vama bo izpolnila najbolj skrita želja.« V mamine besede verjameva še danes in upava, da se nama skrita želja izpolni.

Ko sva s sestro hodili v tretji razred, si je oče poiskal novo partnerko Rebeko. Rebeke z Monjo nisva marale, saj naju je zmeraj zamenjevala in nama delala nekakšne smešne frizure.

Takšno je bilo najino življenje do četrtega razreda. V četrtem razredu pa nama je umrl tudi oče, saj sta z

Rebeko imela hudo prometno nesrečo.

Po smrti mame in očeta sva z Monjo morali oditi k botru in botri v Postojno. To nama ni bilo všeč, ker sva zapustili prijateljice in zamenjali šolo. Pri botri Sandri in botru Sandiju sva se imeli lepo, čeprav sva bili malo žalostni, ker nisva ob nedeljah mogli na pokopališče.

Ko sva nekega dne s sestro prišli domov, sta nama Sandi in Sandra povedala, da se bomo preselili v najin rodni kraj. Preselili smo se v bližino pokopališča in sedaj lahko z Monjo hodiva vsako nedeljo na pokopališče. Z Monjo še vedno upava v najino skrito željo in upava, da se nama bo uresničila!

Branka Šprah, 8. a

Mentorica: Urška Hlupič

SREČANJE Z URŠKO

»Jutri pišemo v šoli spis o Prešernovem povodnem možu. Cel dan sem ždela pred zvezki, zdaj pa naj grem brat štirinajst kitic dolgo pesem.«

Ob tem razmišljanju sem počasi zaprla oči in zaspala. Ko sem se zbudila, sem naenkrat pred seboj zagledala velik travnik. Ob njem je tekla reka, na nebu pa so se razprostirali beli oblaki.

Vstala sem in se uščipnila v lice, da bi se prepričala ali mogoče sanjam. Ker me je krepko zbolelo, sem se zavedala, da je vse skupaj resnično. Sprehodila sem se naokrog, ko sem ob reki zagledala spečo deklico. Pohitela sem do nje in jo obrnila na hrbet. Bila je na las podobna Urški iz Povodnega moža. Sama nisem mogla verjeti svojim očem, imela je enako obleko in speto frizuro prav takšno kot jo je imela Urška v slikanici. Nemo sem strmela v njo, ko je naenkrat odprla oči. Prestrašeno je vskočila vstran, prav tako sem odskočila tudi jaz. Nekaj časa sva se samo gledali, ko me je vprašala, kdo sem. Odgovorila sem ji, da ne vem in jo vprašala po imenu.

»Ime mi je Urška!« je odgovorila.

Takrat sem se skoraj zgrudila po tleh, saj nisem mogla verjeti naključju.

Govorila je naprej: »Veš, zgodilo se mi je nekaj strašnega. Na plesu sem spoznala prelepega mladeniča, kateri me je povabil na ples in vabilu sem se z veseljem odzvala. Plesala sva tako hitro, da plesnim korakom sploh več nisem mogla slediti, potem pa se je nebo stemnilo in razen Ljubljaničice nisem več ničesar ne slišala in ne videla.«

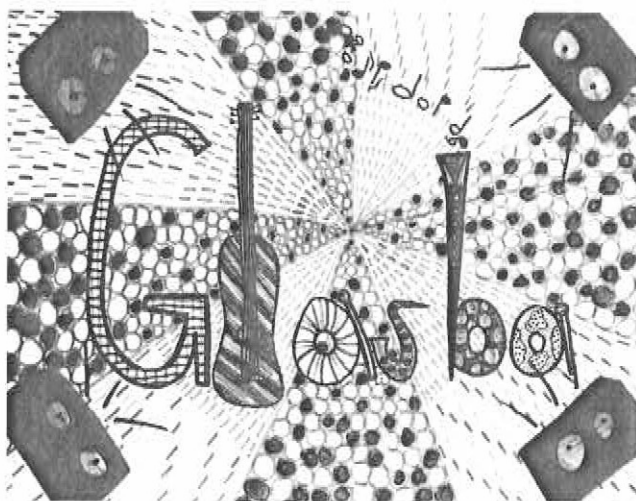
Govorila je hitro in zmedeno, vidno je bila prestrašena.

»Veš, ne boš mi verjela, ampak to zgodbo smo mi brali v šoli. V bistvu gre za pesmico. Na koncu sta s Povodnim možem odplesala v Ljubljaničo in nihče vaju več ni videl.«

»Tako je. To je edino, kar se spomnim iz tistega nedeljskega popoldneva. Zdaj pa sem se zbudila na tem bregu. Vesela sem, da vidim tebe, kot pa tistega naduteža, ki ne ve plesati.«

Bila sem nadvse presenečena nad svojim odkritjem, ko mi je nenadoma spodrsnilo in padla sem v reko. Zaslišala sem glasen pok, ko sem se vsa prepotena zbudila iz spanca. Pogledala sem okrog sebe in se nasmejala, saj so vse skupaj bile samo sanje. Nato sem se skrbno pripravila za jutrišnji spis in dan zaradi sanj preživela zelo nasmejana. Seveda mi je tisti dan tudi pisanje spisa šlo od rok po zaslugi mojih sanj. Prepričana sem, da bom dobila odlično oceno.

Anamarija Veselič, 8. a
Mentorica: Urška Hlupič

Ajda Jakomini, 6. b
Mentorica: Mira Mijačević

ZEMLJA DOMAČA, NI PRAZNA BESEDA - razmišljanje

Slovenci živimo na koščku zemlje, ki je res majhen, a tudi raznolik. Živimo na stičišču štirih jezikovnih skupin in štirih naravnogeografskih enot ter imamo zelo bogato, lepo in zanimivo zgodovino.

Sedaj Slovenija ne živi najlepših časov v političnem in socialnem smislu. Če se spomnimo, da je bilo v zgodovini veliko ljudi, ki so se borili, da bi Slovenci dobili svojo državo. Veliko je k vsemu pripomogel tudi Primož Trubar. Izdal nam je prvi knjigi. Naš jezik izhaja iz slovanskih jezikov, ki so bili eni prvih.

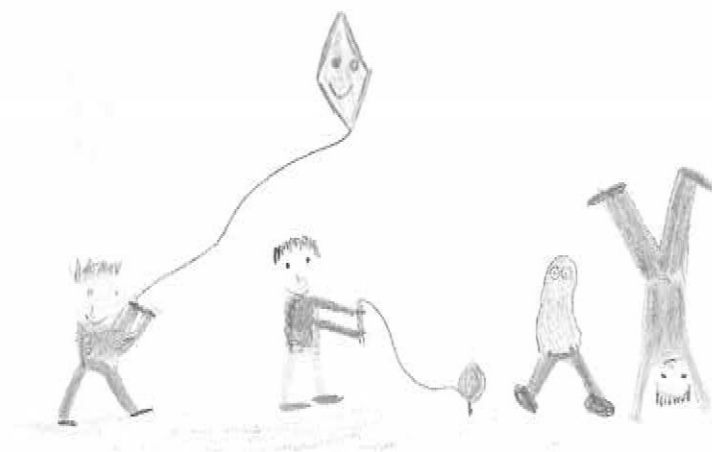
Zelo veliko je za Slovence pripomogel tudi France Prešeren, ker se lahko z njegovimi pesmimi primerjamo z največjimi svetovnimi pesniki. Omenila sem le dve osebi, obstaja pa še veliko drugih ljudi (pesniki, športniki, politiki, pisatelji, slikarji ...), ki so se borili za slovensko zemljo.

Ker imamo tako bogato zgodovino, smo lahko Slovenci ponosni na njo in lahko rečemo: zemlja domača, ni prazna beseda.

Sicer živimo v samostojni državi, a mislim, da naša politika ni dovolj odgovorna in ne misli na vse ljudi. Zelo veliko ljudi živi v pomanjkanju, brezposelnosti, življenjski stiski, kjer se nekaj ljudi bogati na račun revežev.

Verjamem, da je še vedno veliko ljudi, ki radi živimo v Sloveniji in smo ponosni na svoje korenine in zgodovino. Zato bi Slovenci morali držati skupaj in se naprej boriti za ljudem prijazno državo, ker je Slovenija zelo lepa in naša dežela.

Eva Bolcar, 9. a
Mentorica: Karmen Ivančič

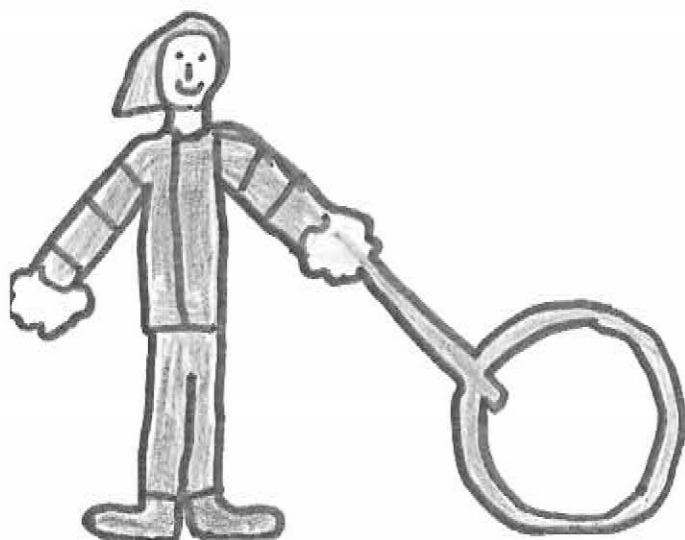
David Petrovič, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

Miha Denac, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

Leon Kokol, 2. a

Mentorica: Sonja Plajnšek

KAKO SO SE IGRALI OTROCI NEKOČ

Nekoč ni bilo takih igrac kot jih imamo danes, ampak so imeli malo drugačne igrače. Fantki so vrteli obroč, deklice pa so se igrale s punčkami, ki so bile iz gline ali lesa. Otroci so delali stoje, prevale in se igrali z domačimi živalmi. Igrali so tudi damo in šah.

Lana Kunčič, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

IGRAČE NEKOČ

Včasih so imeli bolj preproste igre in igrače. Otroci so morali imeti veliko domišljije, da so bile igre bolj zanimive. Igra je bila namenjena tudi pridobivanju znanja ter raznih spretnosti. Deklice so se igrale s punčkami, ki so bile majhni kipci iz gline ali lesa. Bolj premožni otroci so imeli že malo boljše igrače, ki so se jim že premikale roke ali noge. Imeli so tudi jahalne palice s konjskimi glavami, žoge iz kož živali, vrtalke, vozičke ter miselne igre kot je šah. Igrače so bile preproste lesene, iz kamna ali gline, a so bile za tiste otroke najboljše na svetu.

Tamara Ciglarič, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

V STARIH ČASIH

V srednjem veku so pri nas živeli Rimljani in Kelti. Nekoč so imeli drugačne igrače kot danes. Igrali so se s stvarmi, katere so našli v naravi. To so bili razni kamni, opeke, palice in različni plodovi. Igračke so si naredili sami ali njihovi starši. Mamice so punčke sešile kar doma. Veliko so imeli lesenih igrac. Otroci so se igrali vitezov. Meče, sablje in ščite so si izdelali iz lesa.

Miha Zelenik, 4. b

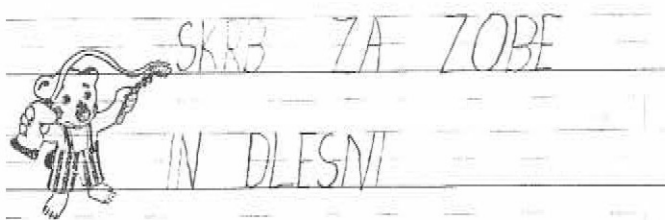
Mentorica: Karmen Plavec

IGRE OTROK NEKOČ

Nekoč so si otroci večino igrac delali sami ali pa so jim jih naredili doma. Veliko so skakali, delali prevale in stoje. Punčke so imele pupe iz gline, fantje so potakali obroč, jahali lesene konjičke, se igrali z domačimi živalmi, spuščali zmaje. Doma so jim v sod nalili vodo, ker včasih niso imeli avtov, da bi hodili na morje.

Urška Mojca Majcenovič, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

IN DLESNI

ZOBE SI UMIVAM VSAKO

JUTRO IN ZVEČER UPORA-

BLJAM ZOBNO KREMO, KI

JE RDEČE BARVE IN IMA

OKUS JAGOD. ZOBNA ŠČETKA

JE ROZA BARVE. S SHKO HELLO

KITTY REDNO OBISKUJEM TUDI

ZOBOZDRAVNICO, KI JI JE IME

LEJLA KOSANOVIČ. ZELO

RADA SKRBIM ZA SVOJE ZOBE

IN DLESNI, ZATO UPORABLJAM

TUDI ZOBNO NITKO IN POJEM

VELIKO SADJA. ŽELIM SI, DA

BI IMELA ZELO LEPE ZOBE.

Hanna Himelrajh, 2. a
Mentorica: Sonja Plajnšek

POBEGNILA MI JE DOMAČA NALOGA

Nekega dne, ko smo v šoli dobili slovensko domačo nalogo, se je zgodil čudež. Moja domača naloga je dobila noge in mi pobegnila. Najbolj čudno pri tem pa je, da sem jo naslednji dan videla, kako je pred mano stekla nazaj v mojo sobo, skočila na mizo in od utrujenosti zaspala. No sedaj pa vam bom povedala zgodbo, kako se je vse to zgodilo.

Bilo je vetrovnega torka ob približno pol dvanajsti uri, ko je 7. a razred sedel v učilnici za slovenščino in med njimi sem bila tudi jaz. Ravno je učiteljica narekovala, kaj imamo za domačo nalogo in mi smo vmes klepetali, zato se je učiteljica morala večkrat ustaviti in nas umiriti.

Končno je ura slovenščine minila in ker smo se med naslednjo uro tako zabavali, sem čisto pozabila domačo nalogo.

Ko sem prišla domov, sem zaradi tega, ker ob torkih nimam nobenih obveznosti šla gledat televizijo, kasneje pa sem še vadila kitaro. Zvečer pa sem do enajstih zvečer brala zelo zanimivo knjigo. Ko sem se odpravljala spat, pa sem se le spomnila, da moram napisati domačo nalogo in tako sem sedla za pisalno mizo ter začela pisati. Nalogo sem pisala približno deset minut, nato pa sem se le odpravila spat.

Na sredi noči me je prebudil nekakšen šum. Zdelo se je, kot da nekdo lista po mojem zvezku. Pogledala sem proti vratom in zdelo se mi je kot da vidim, kako moj zvezek z domačo nalogo beži svobodi naproti. Ker nisem mogla verjeti svojim očem, sem zaspala in mislila, da vse skupaj sanjam.

Zjutraj, ko sem se zbudila in si hotela domačo nalogo pospraviti v torbo, pa je ni bilo več na pisalni mizi. Pogledala sem še pod mizo, v dnevno sobo, v kuhinjo in še celo v kopalnico, a nikjer je ni bilo. Ker me je čas priganjal, sem odšla na avtobusno postajo, skrbi pa pustila doma.

Ko sem prišla k uri slovenščine očitno nisem bila edina brez domače naloge in vsi smo za kazen dobili še nagradno nalogo. Tistega dne, ko sem prišla domov se odpravila v svojo sobo, pa sem kakor sem že povedala videla svojo domačo nalogo, ki je pred mano pritekla v sobo in zaspala na moji pisalni mizi. Od tistega dne se ne strinjam več s tistimi, ki pravijo, da naloga ne more dobiti nog in pobegniti, prav nasprotno. Mislim, da se to lahko zgodi prav vsake-mu od nas.

Urška Žibrat, 7. a
Mentorica: Karmen Ivančič

PEČATI IN PEČATNIKI

Pečat je odtis pečatnika v mehko snov, ki kasneje otrdi. Uporabljali so jih že v rimskem pravnem življenju, kar se je kasneje preneslo v srednji vek, kjer so služili za overitev listin in aktov pravne in upravne vsebine, kot spoznavni znak pri pošiljanju povelj in naročil ali kot dokaz naslovniku o nedotakljivosti zapore. Najstarejši pečati, povezani s slovenskim ozemljem, so se pojavili med 9. in 11. stoletjem na darovnicah vladarjev našega cesarstva. Vladarji so takrat podarjali ozemlje predvsem raznim škofijam, v 12. stoletju pa so se jim pridružili še pečati visokih cerkvenih dostojanstvenikov. Med še zdaj ohranjenimi srednjeveškimi pečatniki je največ mestnih in cerkvenih, ker so institucije svoje pečatnike skrbno hranile in

jih uporabljale tudi po več stoletij, plemiške pa so po smrti lastnika uničevale. Najstarejši ohranjeni mestni pečatnik je ptujski: je iz pozlačenega bronu, enako kot večina drugih ohranjenih pečatnikov do 15. stoletja, ko so se uveljavili srebrni mestni pečatniki. V 18. stoletju so začeli izdelovati železne oziroma jeklene pečatnike. V srednjem veku so jih izdelovali zlatarji. Med materiali za pečenje je na slovenskem v srednjem veku prevladoval vosek, do srede 14. stoletja naraven in nebarvan, pozneje zeleno, rdeče ali črno barvan. V 15. stoletju je podeljeval pravico do pečenja z rdečim voskom vladar. Velikost pečatov je bila odvisna od pomembnosti lastnika, po obliki so bili večinoma okrogli, cerkveni pa koničasto ovalni, primerni za

upodobitve stoječih svetnikov. Mestni so bili okrogli, izjema je le kvadratasti pečat Slovenj Gradca iz začetka 14. stoletja. Pomembnejši fevdalci in mesta so imeli pečate v različnih velikostih: večje za listine, manjše za odpise in akte.

Filip Teo Vidovič, Dario Ivančič,

Denis Volgemut, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

Ptujski pečat mesta iz leta 1273

GRAŠČAKOVE NAVADE, NALOGE IN STRAST DO LOVA V SREDNJEM VEKU

Nekoč je živel graščak, ki je zelo pazil na svoj videz in si je rad izbiral skrbno izdelana oblačila iz kakovostnih tkanin: flamskega sukna, velurja, krzna in usnja. Vsako jutro se je temeljito očedil ter okopal v segreti in odišavljeni vodi, včasih pa mu je v lesenem čebru delala družbo njegova žena. Nad svojimi posestvi, ki mu jih je dodelil višji gospod, je vladal kot pravi gospodar, višjemu gospodu pa je odgovarjal za vsa svoja dejanja in mu je moral biti pokoren. Spoštovati je moral tudi krajevne navade, če teh navad ni upošteval ga je njegov višji gospod opomnil k redu. Da jih je lahko upošteval in da je lahko opravljal naloge, je bil obdan z različnimi služabniki, ki so imeli natančno določene dolžnosti, in sicer z

komornikom, čuvarjem pečata, glavnim pisarjem, kletarjem itd. Graščak je pobiral dajatve, ki so jih kmetje izplačevali ob žetvi. Zasliševal in razsojal je tudi lažje primere neposlušnosti, težje primere pa je predajal vrhovnemu gospodarju. Odločal je tudi o zidavi ali o razširitvi gradu, skrbel je za njegovo obrambo med bitkami, ki jih je tudi vodil, če je bil napaden. Delil je pravico, njegove odločitve pa so pisarji zapisali na pergamentno listino, katero je čuvar pečata zapečatil s posebnim znamenjem. Graščakova strast je bil lov, ki pa ni bil le igra, temveč tudi potreba, saj so morali loviti merjasce, zajce, lisice, da so preživeli, ker so te živali uničevale poljščine in morale perutnino. Samo on je lahko priredil pogon na divjad, za katerega je potreboval veliko mož in tropsov. Na gradu je imel psarno, kjer so gojili različne pasme, kot so hrti, ki so znali hitro teči ali

volčjake, ki so napadali merjasce in jelene. Ulovljena divjad je bila tudi bistven del obrokov, hkrati pa je lov in pogon divjadi za graščaka in njegovo spremstvo pomenil najboljšo vajo v bojevanju, saj je bil graščak ves dan v sedlu svojega najboljšega bojnega konja, ukoriti je moral divje zveri, dirjati v galopu, bresti čez reke in se izpostavljati še drugim nevarnostim in naporom. Graščak pa se je znal tudi razvedriti, v mirnih dneh brez bitk in v slabem vremenu, se je po moško pogovarjal s svojimi tovariši, bral knjige v svoji knjižnici in igral šah, ki mu je bil še posebej všeč, saj ga je šahovnica spominjala na bojišče, po katerem je razporejal svoje vojake. Dneve pa je graščak po večerji najraje končal ob ognjišču, kjer so z ženo in otroki izkoristili za zgodbe, šale, čenče in poslušanje petja trubadurja.

Patricija Rubelj, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Eva Bolcar, 9. a

Mentorica: Karmen Ivančič

NJEGOVA ZGODBA

Videl sem jo v šoli,
vsi so bili nanjo nori.
Kaj naj storim, da me opazi,
da me njen pogled vsaj za sekundo opazi.

Le kaj naj storim, da me pogleda
kako jo imam rad,
se sploh ne zaveda,
srce me boli, če z drugim preveč govori.

Naj veter to željo odnese
in mi njeno ljubezen prinese.

Aleks Bauman, 6. b

Mentorica: Karmen Ivančič

Tisa Dina Vidovič, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

Spoštovani gospod predsednik, doktor Danilo Türk!

Preden se poslovite od nas, bi radi vsem pojasnili, kako smo napisali naše vabilo.

Pri pouku slovenščine smo se učili o Republiki Sloveniji. Spoznavali smo naravne, družbene, zgodovinske in kulturne značilnosti, nato pa smo poiskali tudi podatke o Vas. Ko smo iskali podatke o Sloveniji, smo skupaj naleteli na Vašo uradno spletno stran, na kateri je naveden Vaš elektronski naslov.

Učiteljica Karmen Ivančič Vam je začela pisati pismo. V razredu smo zbirali ideje, kaj napisati. Vmes smo precej klepetali, zato je učiteljica v besedilo dodala šalji, vendar resničen odstavek o nas.

Govori o tem, da smo zelo razigran razred, ki nerad poslušá nezanimivo učiteljico. To je res, vendar nismo želeli, da bi si ustvarili napačen vtis o nas. Pogovorili smo se z učiteljico in ugotovili, da bomo ta odstavek pustili v pismu, saj je resničen. Nočemo se pretvarjati, da smo nekaj, kar nismo.

Sprva nismo verjeli, da bo učiteljica pismo sploh poslala. Ko pa ga je vpičó vseh poslala, smo dvomili, ali se boste nanj tudi odzvali.

Bilo je v petek, ko je učiteljica Karmen prišla k nam k uri angleščine. Na samem nam je prebrala Vaš odgovor in bili smo presenečeni, da se je nekaj tako pomembnega zgodilo prav nam. To je bila naša skrivnost in težko smo to veselje skrivali pred ostalimi.

Ko je učiteljica Karmen čez nekaj dni prišla k uri matematike, smo vedeli, o čem bo tekel pogovor. Učiteljico Majdo smo prosili, če bi bili lahko nekaj časa sami v razredu in je prijazno privolila. Učiteljica Karmen nam je prebrala Vaš odgovor. V razredu je završalo od veselja in razburjenosti.

Sklenili smo, da bomo našo skrivnost delili tudi z drugimi, saj tako pomemben dogodek zahteva mnogo priprav in vsaj g. ravnatelj je to moral izvedeti. Novica se je hitro razširila in kmalu je za Vaš obisk vedela že vsa šola.

Skupaj smo pripravljali program in se veselili Vašega obiska. Zdaj, ko ste tukaj med nami, se Vam v imenu učencev in delavcev šole, še posebej pa v imenu 7. a razreda, zahvaljujemo, da ste prišli.

Zavedamo se, da ste zelo zaposleni, zato še toliko bolj cenimo Vaš dragoceni čas. Prepričana sem, da bo današnji dan za vedno ostal v našem spominu kot nekaj posebnega.

V zahvalo Vam izročamo monotipijo, ki jo je izdelala naša sošolka Kaja.

Astrid Marovič, Barbara Gaiser,

Nika Kristovič, Tjaša Murko in Urška Žibrat

Mentorica: Karmen Ivančič

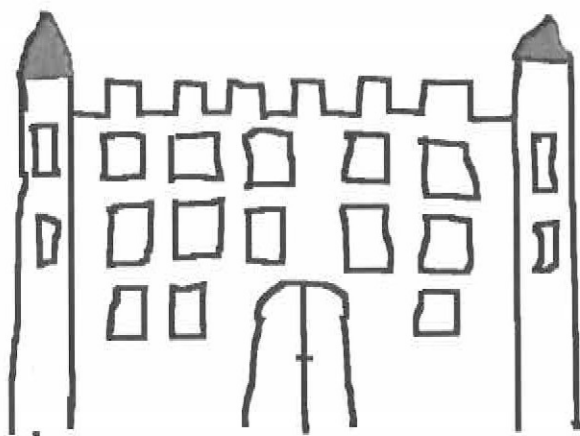
NEO IN ZELIŠČA

Nekoč, v srednjem veku, je živel Neo, ki je rad nabiral zelišča. Vsaki dan je šel nabirat zelišča v gozd in na travnik. Nekega dne je našel kamilico, jo posušil in zmlel. Dal jo je v papirnato vrečko in iz nje skuhal čaj. Bil je zelo dober in okusen, zato je vzel lopatko in kamilično seme ter ga posejal na vrt, da bi iz njega zrastle kamilice. Nekega dne je njegov sorodnik zbolel in obležal v postelji. Ko je Neo izvedel za bolnega sorodnika, je takoj pohitel k njemu in mu skuhal kamilični čaj, da bi čim prej ozdravel. Nea je še vedno skrbelo za sorodnika, ki je bil tako bolan, da bi lahko že skoraj umrl. Minil je dan ali dva in sorodnik je bil spet zdrav. Šel je k Neu, da se mu iz srca zahvali za njegov trud in skrb, ki mu jo je nudil.

Saša Gabrovec, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

GRADOVI

Pot ki je nekoč peljala do gradu je vselej potekala tako, da je bilo že od daleč vidno, če je prihajal kakšen sovražnik, tako so lahko opozorili grajskega gospoda. Grad je imel tudi nadzorno stolp. Za obzidjem je bil, kot majhno mestce. Sredi dvorišča so imeli vodnjak. Varovala jih je voda okrog gradu, imeli so dvigni most preko katerega se je dalo priti v mesto. Zavarovani so bili z obzidjem, v katerih so imeli odprte strelne linije iz katerih so lahko streljali. Gradovi so bili najprej zgrajeni iz lesa in kamna, kasneje pa iz opek.

Saša Roškar, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

BITI VITEZ

Nekoč je živel mladi vitez Matic. Imel je ženo Manjo in dva otroka. Enemu je bilo ime Nejč drugemu pa Jernej. Ko so bile viteške igre se je vedno prijavil. Imel je lep ščit, sabljo in oklep. Spodbujala ga je Manja, zato je vedno zmagal. Od vsakega nasprotnika je dobil ves denar in konja. Ker je imel veliko denarja, je dal zgraditi lep grad. Ko sta Nejč in Jernej postala polnoletna, bi naj postala pogumna viteza, kot njuni oče. Vendar Jernej in Nejč nista hotela postati viteza. Njun oče je bil, tako razočaran, da je vso svoje bogastvo zapustil slavnemu vitezu. Jernej in Nejč sta bila tlačana na očetovem gradu.

Matic Lukežič, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

NEKOČ JE BILO

Nekoč je s svojima staršema, kraljem in kraljico, živela princeska.

Živel so v gradu na vrhu hriba. Princeska se s svojima staršema včasih ni videla cel dan, ker sta bila zaposlena. Za njo je skrbela spletična. Princeska se je obnašala kulturno. Imela je različne obleke za igranje, za ples, za jahanje, za zabave in za spanje. Princeska je počela veliko različnih stvari. Za igro ni imela dosti časa.

Teja Strelec, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

NEKOČ JE BILO ...

Nekoč je bila ena majhna Princeska. V hiši je imela dve kači. Nekega dne sta prišla tja Shrek in Oslček. Shrek je hotel poljubiti majhno Princisko. Princeska in Shrek sta se poročila. Imeli so veliko zabavo. Povabila sta veliko prijateljev: Oslčka, Pujska in dve kači. Imeli so se lepo. Naslednje jutro sta odšla na potovanje. Peljala sta se z kočijo. Na potovanju sta videla gore, travnike, vrtove, velike in majhne hiške in zelo lep grad. Odločila sta se, da bosta živela na gradu. Nekega dne so še prišli k njima prijatelji. Ko sta živela v gradu, je dobila Shrekova žena otroka. Ime mu je bilo mali Shrek. Mali Shrek se je vedno rad igral z svojimi igračkami. Nekega dne, ko sta prišla Shrek in njegova žena domov, so se šli malo sprehajati naokrog. V ribniku so videli labode in račke. Ko so prišli domov, so imeli še eno zabavo. K njim so prišli prijatelji in cela vas, ki se je zabavala tri dni in tri noči. Shrek, njegova mala Princeska in mali Shrek so srečno živeli do konca svojih dni.

Alja Korošec, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

NEKOČ JE BILO ...

Življenje nekoč je bilo pestro in zanimivo. O tem nam pričajo naša dediščina, stvaritve znamenitih ljudi, ohranjeni gradovi, ki krasijo našo deželo in še marsikaj.

Graščaki so si postavljali gradove z mogočnimi obzidji in stolpi, da bi živeli na varnem pred sovražniki. Najprimernejši kraj za zidanje gradu je bil vrh griča. Če ga ni bilo, so naredili umeten grič ali pa skopali okoli gradu globok in širok vodni jarek. Trdno zgrajen grad s sposobnim poveljnikom je lahko zdržal večmesečno obleganje. Sprva so bili gradovi majhni, kasnejši kamniti gradovi so bili večji. V nekaterih je živelo toliko ljudi kot v manjšem mestu. Ko so se časi umirili, so se kralji in plemiči preselili v graščine in palače.

Za obzidji je bil svet, ki se še danes pojavlja v pravljicah. Poleg graščaka, graščakinje, njune družine, služabnikov, ki so pripravljali hrano, skrbeli za oblačila in okrasje, negovali živino in vojakov so v njem živeli obrtniki, ki so popravljali in izboljševali opremo. Hrano so dobivali od podložnikov, nekaj zelenjave pa so pridelali tudi na vrtu. Da bi bilo življenje na gradu veselejše, so dosti praznovali. Prirejali so gostije, na katerih so se pokazali v najlepših oblačilih in v njih tudi zaplesali. Kratkočasili so se z družabnimi igrami, branjem knjig, igranjem in poslušanjem glasbe, igranjem in gledanje predstav...

S sošolci smo bili na Ptujskem gradu. Ogledali smo si grad. Vodička nam je povedala dosti zanimivosti o življenju na gradu. Tam smo se učili pisavo, ki so jo poznali nekoč. Življenje nekoč je bilo zanimivo in drugačno, kot ga poznamo danes.

Lara Zamuda, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

PRINCESA ZVEZDICA

Nekoč je živela kmečka deklica. Ni imela denarja niti za kruh, imela je samo skromno hišico s pogledom na grad.

Nekega jutra je šla v mesto. Videla je meščanske hiše z balkoni, mimo je prišel princ Matic. Zagledala ga je in hitro zbežala domov. Doma je premišljevala, kako je bila preplašena, da je zbežala pred princem Maticem. Naslednje jutro je potrkal na njenih vratih, bil je princ Matic. Opravičila se mu je in ga povabila v hiško. Princ je začuden gledal v majhno sobico, ki ni imela niti postelje. Princu se je deklica zasmilila, povabil jo je na grad. Hvala vendar nimam nič, da bi se ti oddolžila, mu je odgovorila. Saj ni treba, rad pomagam ljudem, ki so v stiski, ji je rekel princ Matic. Zjutraj, ko je princ prišel po deklico, jo je vprašal kako ji je ime. «Zvezdica», je tiho odgovorila. Princu je bilo ime zelo všeč. Ko sta prišla do gradu, je princ Zvezdico poljubil in jo prosil za roko. Zvezdica je privolila in rekla da. Poroka je trajala tri dni. Deklica je postala princesa Zvezdica.

Zvezdica še zdaj sije na njunem gradu, če še nista umrla.

Manja Hliš, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

PRINCESA NA GRADU

Mojemu očetu je ime Gabrijan. Je graščak. Mami je ime Gardela. Jaz sem princesa Elizabeta. Z nami živijo služabniki, vitezi in dvorne dame.

Nekega dne, ko je služabnik šel po vodo, so se od nekod vzeli Turki. Služabnik je zakričal. Zaslišala sem krik in odprla okno. Zunaj je bilo veliko Turkov. Na okno so prislonili lestev in me odpeljali v svoj grad. Dali so me v ječo. V ječi sem bila en teden. Ko so me prišli reševati moji ljudje, je boj trajal zelo dolgo. Na koncu smo jih premagali in živeli smo srečno do konca svojih dni.

Lena Rimele, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

VITEZ TEODOR

Nekoč, na visoki skali v mračnem gradu je živel vitez Teodor. Bil je plemenit in močan. V viteza ga je počastil kralj Ludwig 23. Pod njegovim vladanjem je živelo mesto z okolico. Na njegov ukaz so vzgajali konje in govedo. Meščani so viteza Teodorja spoštovali in ubogali. Po dolгих letih miru, so ga napadli sosedje iz Norveške. Mesto je izgubilo veliko prebivalcev in vitezov. Meščani in vitezi so bili trdno prepričani, da jim plemenite živali lahko pomagajo v boju. Vpregli so konje, ki so vleкли katapulte in topove, kar se je v boju dobro obneslo. Govedo so uporabili za hrano, saj so vitezi potrebovali moč in upanje. Urno so premagali sovražnike in popravili požgano mesto. Meščani so vitez Teodorju v zahvalo za svobodo postavili kip. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Teodor Robnik, 5. b

Mentorica: Dunja Stošič

PA DA BI ZNALA

(Pesem, ki je napisana na temo Kosovelove pesmi: Pa da bi znal)

Pa da bi znala, bi vam povedala
kako sem se v njega zaljubila,
pa da bi znala tole opisati,
kaj to sploh je, se zaljubiti se?

O njenegovih svetlih laseh,
sijočega obraza, modrih oči
govorila bi vam cele dneve in noči.

On v svojem svetu živi
z oblaki govori,
z dežjem se lovi
in v naravi, na travi rad leži.

Skrito kolikor se da
opazujem ga vse do dna
kaj bi on naredil,
če bi čustva do njega razkrila?

Pa da bi znala, bi mu zdaj vse povedala
bi svoje sanje v resnično življenje spremenila,
a rada bi tudi vam povedala,
da sanje so del življenj in brez sanj ni življenja.

Zejnep Sulejmani, 9. a
Mentorica: Karmen Ivančič

VERSTVA

Padec Edese, ki so jo Turki ponovno zavzeli 1144, je bil povod za drugo križarsko vojno; nje-
no vodenje so zaupali Bernardu iz Clairvauxa,
končala pa se je z neuspehom.

Tretja križarska vojna je imela močan motiv:
povrniti mesto-simbol Jeruzalem; tega se je
1187 polastil sultan Salah ad Din (Saladin). Viteš-
ka reda templjarjev (vitezov jeruzalemskega
templja) in Ivanovcev (vitezov bolnišnice), ki sta
nastala v tem času z namenom, da bi spremljala
in varovala romarje, sta si prizadevala, da bi pri-
dobila krščanske vladarje za pohod za osvobodit-
ev Jeruzalema. Ta vojna se je končala po treh
letih s premirjem: Jeruzalem ni bil osvobojen.
Dosegli so samo prosto pot za romarje, ki so
hoteli obiskati svete kraje.

Tjaša Tomažič, Tilen Kamenšek,
Matjaž Prosenjak, 4. b
Mentorica: Karmen Plavec

JAZ VITEZ NA GRADU

Ko sem bil še majhen, sem vedno sanjal, da bi bil vitez. Vsak dan sem jih gledal čez okno in upal, da bom nekoč tako sam kot oni. Hodil sem še v šolo in še tam sanjal o vitezi. Leta so minevala zelo hitro. Našem kraju so vladali trije kralji. To so bili Rene, Luka in Gašper. Bili so zelo dobri do meščanov. Končno sem se odpravil v šolo in hotel sem se izuriti za viteza. Trije kralji, so mi seve-
da tudi dovolili. Uril sem se v različnih nalogah: lokos-
trelstvo, mečevanje, sabljanje in jahanje s konjem. Po končanem urjenju so me sprejeli za viteza. Nekega dne so mi dodelili pomembno nalogo, zvečer sem moral stražiti grajska vrata. Na srečo je bil zraven mene stra-
žar, ki to počne že leta, zato se nisem bal. Tudi drugi vitezi, ki so se usposabljali zraven mene so bili pogumni kot jaz. Vsi vitezi smo bili neustrašni in pogumni po svojem značaju, dokler ni prišel dan vojne. Vsi smo se bali. Sovražniki so bili zelo močni. Od vsega bojevanja mi je bilo prav slabo, a boriti sem se moral za naše kral-
jestvo, ki mu služim. Na srečo sem preživel. Služil sem dvaindvajset let, potem sem se upokojil. Težko je bilo sprejeti, da nisem bil več vitez, a to me ni tako prizade-
lo kot dejstvo, da nisem mogel več služiti trem kraljem.

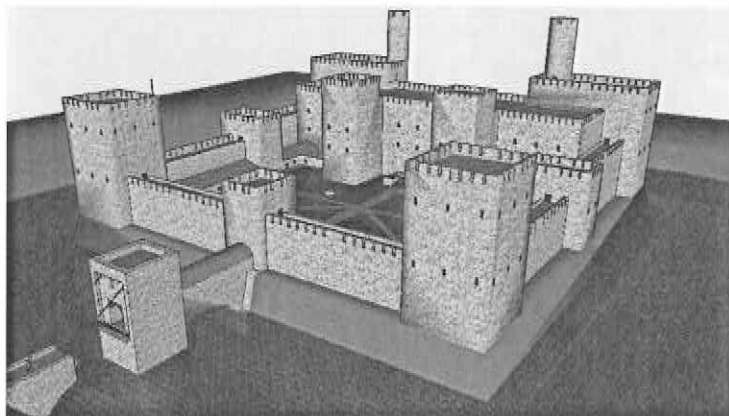
Matija Trafela, 5. b
Mentorica: Dunja Stošič

Tilen Sagadin, 7. a
Mentorica: Mira Mijačević

NEKOČ JE BILO ...

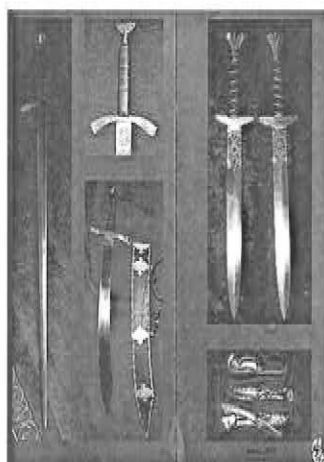
Tudi življenje nekoč je bilo pestro in zanimivo. O tem nam pričajo naša dediščina, stvaritve znamenitih ljudi, ohranjeni gradovi, ki krasijo našo deželo in še marsikaj.

Na gradu so živeli: grajska gospoda, vitezi in sužnji. Vitezi so se borili in hkrati so se učili lepega vedenja, pesništva in petja.

Vitezova oprema je narejena iz močne kovine.

Vitezi so se vsak dan urili in pripravljali na boje.

Vito Attila Kunstek, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

MOJ KLOBUK LETI

Ko sem se zjutraj zbudila, sem po nesreči razbila uro. Mama je bila zelo jezna. Skrila sem se kar v klobuk, saj me tam ni nihče kregal. Klobuk se je kar zganil, poletela sem skozi okno. Videla sem sosede. Poletela sem v deželo Ur, tam sem vsakemu vzela eno uro. Mami sem vzela najlepšo. Sebi sem vzela uro s srčki. Mamica se je ure zelo razveselila in jeza jo je minila.

Zala Vučak, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

KRALJ ANTONIUS

V Rimski časih je živel deček z imenom Antonius. Nekega dne, ko so se otroci igrali z svojimi lesenimi konjički, je Antonius pomagal očetu pri delu. Tudi Antonius se je hotel igrati z otroki, a ni imel lesenega konjička in se ni mogel igrati s svojimi prijatelji. Ko je prišel domov, ga je oče vprašal. Zakaj si tako žalosten? In Antonius je odgovoril. Nič ni, samo ne morem se igrati s svojimi prijatelji, ker nimam lesenega konjička. Oče je vedel, da se Antonius ni mogel igrati. In oče mu je rekel: Jaz sem lesenega konjička izdelal za tebe. In Antonius se je igral s svojimi prijatelji. In leta so minevala, Antonius pa je bil večji in večji, njegova starša pa sta se starala. Ko je Antonius bil velik in močan, se je vpisal na turnir za bojavnike. Kdo bo preživel, tisti bo postal naš novi kralj. Antonius se je boril z vsemi močmi in je dosegel boj z njegovim nasprotnikom Paradizom. Antonius je po težkem in napetem boju premagal Paradiza. Antonius je postal novi kralj. Njegova družina je bila ponosna na njega. In tako je Antonius postal novi kralj.

Anton Anželj, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

MOJA PERESNICA JE LAHKO PADALO

Ko sem pisala domačo nalogo, sem na enkrat opazila, da nisem pospravila svoje peresnice. Kupili so mi jo babi, dedek, mama, ati in sestra Anja. Ko so to videli tudi oni, so me hudo pogledali. Bila sem zelo žalostna in se skrila pod peresnico. Takrat sem si pa tiho rekla, moja peresnica je lahko padalo. Preden sem preštela do tri, sem videla samo še pomanjšano mestece. Zavila sem proti nebotičniku in videla deželo Slaščic. Ko sem pristala na travniku, so tam ležale slaščice. Mislila sem, da sem sama, vendar so ob meni prepevali ptički. Takrat sem se spomnila na babico, dedka, mamico, atija in sestro. Vzela sem par okusnih slaščic. Ko sem prišla domov, sem jih razveselila in vsi smo bili srečni.

Nina Pliberšek, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

NEKOČ JE BILO ...

Nekoč je živela princesa Elizabeta, bila je zelo urejena in naličena.

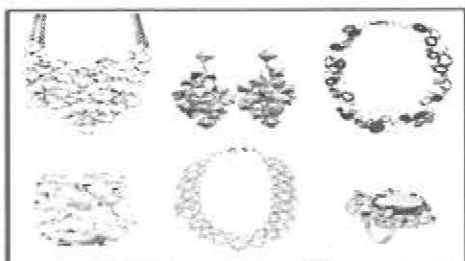
Živela je v gradu in za njo so skrbele služabnice.

Imela je veliko časa in rada se je sprehajala po gradu, rada je tudi hodila na grajske ples.

Imela je lepo sobo, ni pa imela elektrike.

Imela je veliko nakita in draguljev.

Rada je poslušala glasbo in imela je svoj klavir.

Tjaša Rižner, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

IGRAČE, IGRAČE ...

Konjiček in lesen voziček, včasih tudi kakšna žoga, rada brca jo ta noga, ko pa žog še ni bilo, punčke iz cunj vzeli so skrbno, da se nič raztrgalo ne bo.

Lara Ivančič, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

KRALJ SE RAZJEZI

Kam, kam gre ta vojna?
Ni ji konca in ne kraja,
dajmo, dajmo, zmagajmo že,
da vrnili se bomo.
Brez skrbi, straža tu in tam,
gremo na pot, da lepši bo dan.
Razglašam mir!

Pavel Čič, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

MOJA LETEČA POSTELJA

Nekoč sem iz šole prinesla slabo oceno. Ko sem to povedala mami in očku, sta se tako razjezila, da sta me poslala v sobo. Nekaj časa sem jokala, potem pa v solzah zaspala. A čudno, postelja se je dvignila in me ponesla v deželo Učenjalko. Začela sem se učiti in učiti. Nato sem spet sedla na svojo posteljo in z njo poletela domov. Naslednji dan sem iz šole prinesla dobro oceno.

Ati in mami sta bila vesela.

Lena Rimele, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

BILO JE NEKOČ ...

Pred davnimi časi prebival je zmaj in strašil ljudi.

Bila je princeska, s svojim balonom igrala se zunaj na trati.

Imela je sestro, je rožce nabrala na vrtu za dedka.

Njena mama je kraljica, njen oče je pravi junak.
Na gradu lepo smo živeli, tu za nas je pravi raj.

Jerca Vesenjaj, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

IGRE NEKOČ

Igrače, igrače včasih so bile drugačne. Iz lesa narejene, punčke iz cunj, a gumijaste žoge pa nobene. Računalnikov takrat ni bilo, televizij pa še manj, v naravo rajši so šli, se zunaj lovili in se za kokošmi podili. Danes svet drugačen je, a veselje z nami je.

Ronja Jakomini, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

NEKOČ JE BILO ...

Bila sem princesa Eva in živel sem na gradu na vrhu griča. Imela sem lep razgled po mestu. Zjutraj sem se zbudila v lepi zlati postelji. Spletična me je uredila in počesala lase. Dopoldan sem se sprehajala po kraljevskem vrtu. Po kosilu me je kočijaž odpeljal k jezeru, kjer so plavali prelepi beli labodi. Zvečer smo imeli kraljevsko večerjo. Potem smo imeli ples v maskah. Ponoči sem utrujena od plesa legla v posteljo in luna mi je sijala v sobano.

Eva Ketiš, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

PRINCESKA

Nekoč živel je princeska,
bila je lepa kakor freska.
Vsi so jo imeli radi,
stari in mladi.

Vsak dan gledala je sonce,
videla oblakom konce.
Vedno se je nasmejala,
princu je srce oddala.

S spletičnami družbo je imela,
vsakdan ji je ena pela,
druga vedno jo česala,
tretja pa ji je igrala.

Pa je prišel tisti dan,
ko je zapustila ledik stan.
Princa mladega je vzela,
nato pa srečno sta živel.

Liza Likar, 5. a

Mentorica: Irena Golob

VLAK

Z vlakom hitim,
sem mucek Tin,
to je moj prijatelj Bin.

Ko z vlakom hitiva,
se grozno smejiva.
Včasih kartava,
včasih pa ne veva kaj.

Končno prideva v mačje mesto
in zagledava
mačjo cesto.

Nika Janžekovič Toplak, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

MOJE LETEČE KOLO

Nekoč sem dobila rolko. Odpeljala se mi je v reko. Mama me je tako kregala, da sem z mojim letečim kolesom poletela v mesto Maribor. Videla sem psa, kako laja, ptičke, ki so me obkrožili, otroke, ki so mi mahali in priletela sem v deželo Balonarijo. Tam so bili sami baloni. Pritekli so otroci, ki so našli rolko. Rolka je bila moja. Prosila sem jih, naj mi vrnejo rolko. Dali so mi šest balonov. Privezala sem si jih na moje leteče kolo in odletela domov. Sorodnike sem obdarila z baloni. Mami sem se opravičila in vsi so bili veseli. Tudi rolka je bila spet doma.

Tina Hvalec, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

NE BOM IN BOM

Sem deklica prava,
navihana kot plesoča trava!

Ne bom pospravila sobe,
bom sosedovo okno razbila!

Ne bom se učila,
rajši bom dvojko dobila!

Ne bom se umila,
bom pa od jeze pobegnila!

Ne bom se igrala,
bom raje podivjala!

Vsem se bom uprla,
moja hišica iz kock se je podrla...

Danaja Frangež, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

JESENSKI VLAK

Ta vlak ima polno ljudi
in težko jih razdeli.

Ko po tirih drvi,
vsem sapo lovi.

Jesenske poti vozi vse dni.
Ko po listju drvi,
se nikoli ne zaleti.

Vedno je najlepša ta
lokomotivica.

Nina Pliberšek, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

POHITI, VLAK!

Z vlakom hitim in drvim
tja do babice moje,
da se naspim.
Daj no vlak, pohitimo malo,
saj znaš s polno paro.
Pelji po tirih na hribe in
doline čim hitreje
in glasneje.

Zdaj v postelji ležim
in v luč strmim,
a čez nekaj časa zaspim.

Zala Vučak, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

KDO ME NE POZNA?

Jaz, staro mesto Ptuj,
kdo me ne pozna?
Nekoč Poetovio sem
se imenovalo,
danes znano sem
po kurentovanju
in po gradu starem,
ki kot stražar
kraljuje nad menoj.

Skupna pesem 5. b razreda

Mentorica: Dunja Stošič

POŽAR V BLOKU

Kot vedno so tudi letos spuščali rakete. V Angliji je ena izmed raket zadela blok, v katerem je bilo več kot sto ljudi.

Blok je začel goreti, v trenutku so prihiteli gasilci. A takrat je bilo že več kot štirideset ljudi mrtvih. Preživelo je le trideset ljudi. Vse preživele so premestili v drugi blok na drugi strani mesta. Blok, kateri je v požaru bil uničen, so obnovili.

Ljudje so v bloku živeli srečno in v upanju, da se ne bo ponovilo enako. Ta blok ima sedaj naprave za gašenje požara.

Nika Janžekovič Toplak, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

KAKO SEM POSTALA KRALJIČNA

Vsak večer grem v posteljo sanj. Tako sem šla tudi tiste noči, ko sem se znašla na cesarskem dvoru. Bil je praznični dan. Oče mi je pripravil darilo. Odprla sem škatlico in v njej zagledala verižico, na kateri so bili sonce, luna in mesec. Tudi jaz sem očeta obdarila z glasbeno skrinjico. Naslednji dan sem šla na sprehod po poti. Mimo je prijezdil nek služabnik in me odpeljal k svojemu gospodarju na sosednji grad. Ker grof ni imel otrok, si je želel, da bi bila jaz njegova hči. Rekel je, da bo lepo skrbel zame, če mu bom pomagala. Nisem se izmikala delu. Nosila sem vodo, prala, likala in pospravljala, njemu pa brala. Med tem časom pa me je začel iskati moj oče. Hodil je po svetu in poizvedoval pri ljudeh, če me je kdo videl.

Ko sem nekega dne šla k studencu po vodo, sva se tam srečala. Ni me prepoznal in tudi jaz njega ne. Ko sva se tako pogovarjala, sem ugotovila, da sem njegova hči. Povedal mi je, da je svoji hčeri podaril lepo verižico s tremi obeski. Hotela sem oditi z njim, a je tisti trenutek prijezdil moj gospodar in me odpeljal. Bila sem žalostna. Pela sem žalostne pesmi tako glasno, da se je slišalo iz gradu. Mimo je prišel moj oče s prijatelji in me rešil ter odpeljal domov. Doma so bili vsi veseli, da sem se vrnila. Najbolj pa sem bila vesela jaz. Vem, da je doma najlepše.

Janja Šegula, 5. a

Mentorica: Irena Golob

GRAJSKE POJEDINE

Na vašem domu, na vašem gradu ali na vašem grajskem vrtu, vam grajski kuhar pričara vse, kar ste si od nekdaj želeli.

Biti grajsko postreženi ter okusiti in jesti grajsko dobre jedi, se posladkati z grajskimi tortami ali cesarskim pražencem. Vse to vam pripravi sam grajski kuhar.

Srednjeveški obed je umetniška predstava za vsa čutila. Obed je bil v srednjem veku središče družabnega življenja, zato so ga temu primerno z ljubeznijo načrtovali in tudi izvedli. Pomembne pa niso bile samo jedi, tudi vzdušje je moralo biti pravo.

Vse to vam tudi danes pričara grajska gospoda s pravi grajskim pisarjem. Za pravičen vrstni red okusov pa vas razveseljuje sam mojster grajske kuhinje.

Alen Smiljan, Alja Polona Krasnič, Nik Repenšek, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

MOJA LETEČA KOŠARICA

Nekega jutra sem se zbudila in zunaj pred hišo zagledala veliko košarico. Hitro sem stekla k njej in jo opazovala. Opazovala sem jo tako dolgo, dokler se nisem naveličala. Potem se stopila vanjo in pritisnila ročico in košarica je poletela. Ko sem se naveličala letenja, sem pristala pred hišo. Ko sem stopila v hišo, so bili vsi že budni in me spomnili, da imam rojstni dan. Kupili so mi rdeč klobuk. Dala sem si ga na glavo in odšla ven. Igrala sem se v vetru, naenkrat pa mi je klobuk odpihnilo. Nisem vedela, kaj naj storim, kajti mama, oče in sestra so bili zelo jezni. Tako jezni, da bi najraje pobegnili. Takrat sem se spomnila na letečo košarico.

Stekla sem ven in skočila v košarico, pritisnila sem na ročico in košarica me je ponesla v deželo Igračarijo. Spomnila sem se na mamo, očeta in sestro. Vsakemu sem iskala eno darilo. Končno sem prišla domov. Vsakemu sem dala darilo in v hipu ni bil več nihče jezen name.

Nika Janžekovič Toplak, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

Katarina Samobor, 4. a
Mentorica: Renata Sužnik

NEKOČ JE BILO

Nekoč je živela princeska Lana. Imela je psička Smrčka in muco Miko. Psiček je zelo rad pil mleko, muca pa jedla ribe. Princeska je imela kuharja, admirala in čistilko ti so bili njeni prijatelji. Mama je bila kraljica, ata pa kralj. Živel so na gradu. Z admiralom sem se žogala, čistilka mi je pripravila obleko, me počesala in obula. Kuhar mi je kuhal zajtrk, kosilo in večerjo. Nekega dne smo na gradu priredili zabavo z maskami. Gostje so morali biti oblečeni v pustne kostume. Muca je bila oblečena v vilo, kuža pa v klovna. Kralj je bil oblečen v princa, kraljica pa v princesko. Kraljična je bila oblečena v zajčka. Na gradu je bil tudi klovn. Ta je žongliral z kozarci in žogicami. Tudi kuža je žongliral, žogica mu je padla v juho in ljudje so se smejali. Zabava je trajala od polnoči pa do dveh zjutraj. Kraljična se je po zabavi igrala s kužkom in odločila se je, da bo priredila še več takih zabav.

Lana Plajnšek, 3. a
Mentorica: Silva Forštnarič

MOJ LETEČI TIGERČEK

Prišel sem domov z veliko napak v zvezku. Ko je očka to videl, se je zelo razjezil. Napodil me je v sobo in me zaklenil. Nisem mogel ven in bil sem zelo jezen. Zaželel sem si, da bi moj Tigerček letel in se povečal. Odprl sem balonska vrata, sedel na Tigerčka in skupaj sva odletela. V sobi je bilo vse tiho. Očka je odprl vrata in videl kako s Tigerčkom letim. Letela sva čez mesto, polja, gore in gozdove. Videl sem zlata drevesa. S Tigerčkom sva odletela k drevesom. Nabrala sva cekine in odletela domov. Očka je bil vesel cekinov in ni bil več jezen.

Jure Malek Petrovič, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

GRAJSKA PISARKA

Pisanja sem se učila 8 let. Pisati me je naučil moj oče. Na gradu sem učila grajske otroke. Pri tem mi je pomagala tudi moja sestra Kaja. Skupaj z otroki smo pisali pisma in voščilnice. Mama in oče sta bila zelo ponosna na naju. Tudi kralj me je velikokrat prosil za pomoč.

Lucija Strihić, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

MOJ LETEČI ZMAJ

Ko sem hodila po blatu, sem šla v hišo in naredila odtise. Mami in ati sta me kregala. Jaz sem povečala svojega zmaja in odletela v nebo. Mami in ati sta gledala za menoj. Videla sem avtomobile, ljudi, hiše in še veliko drugih stvari. Nato sem pristala v deželi Copatov. Videla sem polno različnih copatov. Mami in ati sta si vedno želela nove copate. Vedela sem, da bosta vesela. Odtrgala sem dva para copatov. Ko sem pritekla domov, sem jima dala copate. Tako sta bila srečna, da sta na jezo pozabila.

Ana Vindiš, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

SEM PRINCESA SOFIJA

Nekoč, ko so vodo še zajemali v vodnjaku, sem pokukala na svet. Seveda so me najprej okopali. Med tem mi je mama pela to pesem: »Ko kraljevič se zbudi, princeska se rodi. In ko ona rodi se, do konca življenja smeji se.«

Očka je imel veliko dela. Ime mu je bilo Pluton. Vsa vas mu je za moje rojstvo prinesla darove.

Zdaj sem že babica. Dopolnila sem 100 let. Moji spomini na preteklost so zelo lepi.

Zala Vučak, 3. b
Mentorica: Breda Pisar

IGRAČE V STARIH ČASIH

Nekoč, ko še ni bilo plastike, gume ali pliša, so starši izdelovali igrače za svoje otroke sami.

Izdelane so bile iz lesa, starih cunj... materiala, ki je bil na razpolago.

Največkrat so si otroci igrače, ki so jih potrebovali za igro, izdelali sami.

V srednjem veku je bilo obdobje vitezov, viteških iger – zato so si izdelovali konje iz lesa, viteze ter se z njimi bojevali.

Konjska glava na lesenem kolu je ena izmed zelo priljubljenih igračk tistega časa.

Med družabnimi igrami je znana

»slepa miš«, verjetno pa ni potekala tako kot danes.

Igrače in igre so se razlikovale med vaškimi, kmečkimi otroci in otroci graščakov.

Ob nedeljah in praznikih so se grajski in vaški otroci igrali igre z žogo, ploščico ali klobko.

Otroci so imeli radi glasbene igrače kot so ropotuljice, piščalke in bobni.

Poznali so tudi vojaške igrače, bogatejši otroci so imeli izdelane iz svinca, zlata ali srebra, revnejši pa iz gline ali lesa.

Seveda so se deklice igrale tudi z lutkami, izdelanimi iz lesa, gline, kosti, slonovine, koruze, pšenice in celo iz medenjakov.

Priljubljena igra je bila z usnjeno žogo, ki so jo udarjali z lesenimi palicami; iz nje sta kasneje nastala hokej in golf.

Odrasli so se preizkušali v igrah na srečo, kockanje – to je bila igra, ki so jo smeli igrati na semenju ali skrivaj v krčmah. Igrali so za denar, oblačila in orožje.

V srednjem veku so se pojavile tudi prve karte, imenovane taroti. Takrat so si morali otroci igrače tudi izmisliti čisto sami oz. s pomočjo staršev, dandanes pa si igrače izmišljujejo v tovarnah igračk.

Jaka Horvat, 4. a

Mentor: Renata Sužnik

TRGOVINA

To smešna je trgovina,
saj niti v steklenici nima vina.
Kislo zelje v velikem sodu
in tudi kakšen ščurek na podu.
Sladkor in sol le za vzorec
pa nekje na polici tudi kakšen robec.

Trgovca za pultom stoji,
ter vsakemu posebej ustreči želi.
To pametni gospod je zelo,
saj v glavi računati zna hitro.
Na polici stvari ni več,
v kotu pa velika peč.

V tej trgovini se plačuje samo z gotovino,
saj to je pravi posel, kar lahko zagotovimo.

Manja Hliš, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

Z VLAKOM SE PELJEMO

Z vlakom se peljemo.

Po tirih drvi.

Z dimnika ves čas se
siv dim kadi.

Ko se vlak ustavi, potnik
kriči - kaj se to pravi?

Ciril pa zavriska
prišli smo na cilj.

Lena Rimele, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

CESARSTVO FRANKOV IN OTONOV

Druga sredstva, s katerimi se je izražala figurativna umetnost, so bili mozaik, kiparstvo, miniatūra. Tudi na področju figurativnih umetnosti je karolinška renesansa prinesla zelo zanimive dosežke, od katerih se je žal ohranil le zelo majhen del. Cesar Ludvik Pobožni je dal naslikati v palači, sezidani zanj, v Ingelkemu pri Mainzu. Cesarska sobana in dvorna kapela sta scela poslikani s freskami. V vrsti podob in pozlačeni podlag se še vedno zrcali močan vpliv bizantinske umetnosti, ki je bil v skladu zaveznitva med obema cerkvama.

Sara Strelec, Alina Ribič, Larisa Hajdinjak, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

KUHARICA MICA

Nekoč je v mestu živela kuharica Mica, ki je zelo dobro kuhala. Nekega dne je kralj Muri prišel v mesto in ji povedal, da je slišal, da zelo dobro kuha. Povabil jo je kuhat na njegov grad. Mica je bila zelo presenečena in hkrati preplašena.

Čez nekaj dni je kralj prirejal velike viteške igre. Bilo je potrebno pripraviti veliko hrane. Grajska kuhinja je bila zelo velika, zato je imela kuharica Mica kar nekaj težav. Vendar je vedela, da gostje zelo cenijo bogato okrašene jedi in sladice živo pisanih barv. Zelo se je potrudila pri pripravi in okrasitvi hrane. Ker so obroki trajali več ur, je bilo potrebno hrano hraniti v različnih posodah, da se ni ohladila. Kar je bilo v tistih časih težko. Glasbeniki so igrali na godala, sorodnikom je to bilo zelo všeč. Na koncu so kralja pohvalili, ker ima tako dobro kuharico. Tako je kuharica Mica kuhala najboljše jedi in srečno živela na gradu do konca svojih dni.

Selina Bezjak, 4. a

Mentorica: Renata Sužnik

MOJA PRAVLJICA O SOVICI OKI

Oka je nabirala rože za mamico in očeta. Nabrala je eno oranžno in dve rdeči roži. Počasi je odšla domov k svoji mami in očetu. Doma je zaspala in čakala na nov dan. Naslednji dan je odšla k reki k svoji prijateljici raci. Na poti domov je srečala zajca, ki se je zelo prestrašil in klical na pomoč mamico. Oka ga je potolažila, da mu ne bo nič naredila. Počil je lонец in pravljice je konec.

Alja Zebec, 2. b

Mentorica: Irena Prelog

MOJ GRAD

Nekoč je stal grad, ki se je imenoval po graščaku Mirku. In še dan danes stoji. Jaz sem bila na gradu služabnica. Graščak Mirko me je naučil pisati starodavno pisavo.

Nekega dne so grad napadli sovražniki. Nekaj smo jih ujeli, nekateri pa so zbežali. Sovražniki se niso nikdar več vrnili in tako smo živeli mirno in srečno.

Tina Hvalec, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

PTUJSKI GRAD

Arheološke najdbe so pokazale, da so se prvi prebivalci zatekli na Grajski grič ob zaključku kamene oziroma na začetku bakrene dobe. Najstarejši arhivski vir, ki pripoveduje o ptujskem gradu, je zapis kronista salzburškega nadškofa Konrada I., ki piše, da je dal grad pozidati na mestu starega že davno porušenega gradu. Torej je na Grajskem griču že pred 12. stoletjem stal zidan grad.

Anej Simič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

NA GRADU

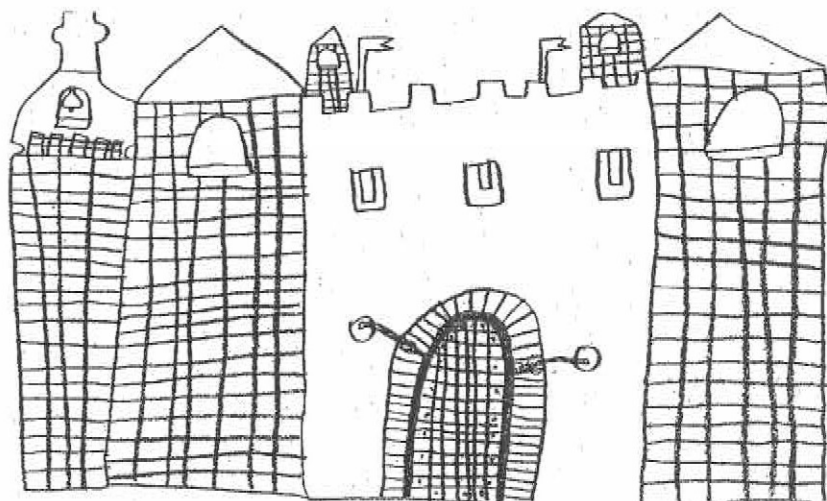
Na gradu sem živela,
lepo sem se imela.
Skakljala sem ob potokih
in se igrala.

Na gradu sem živela,
lepo sem se imela.
Jahala sem konje
in popotovala.

Na gradu sem živela,
lepo sem se imela.
Raziskovala sem grad
in podzemne ječe.

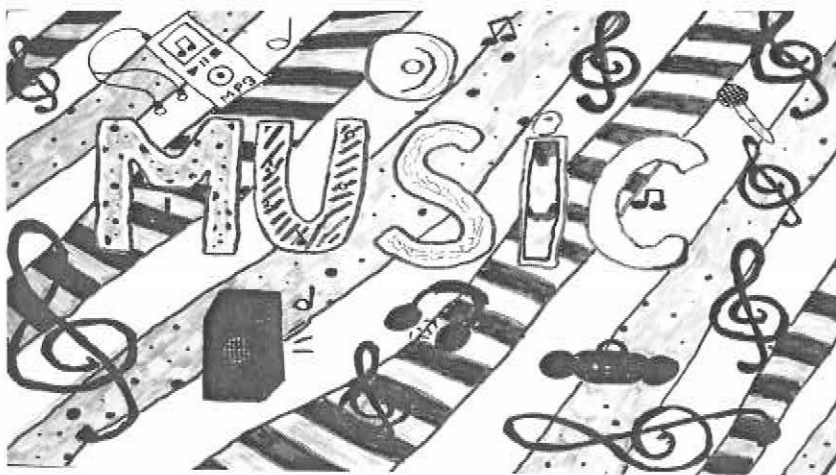
Tinkara Hazl, 3. a

Mentorica: Silva Forštnarič

Tim Kosec, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

Zala Tovornik, 6. b

Mentorica: Mira Mijačević

VLAK PELJE

Vlak nas pelje
v daljni širni svet.
Vozi me čez dol in breg,
ponese me do nebes.
Drvi skozi kolodvor
nič ne gleda na semafor.
Piska, žvižga do srca,
kolikor mi sapo da.
Pelje me v sanjski svet,
ko odprem oči,
mi budilka zazvoni.

Tina Hvalec, 3. b

Mentorica: Breda Pisar

KAKO JE VITEZ JURIJ REŠIL PRINCESO

Nekoč predavnimi časi so na gradu Borl živeli kralj, kraljica in njuna hčerka princesa Margareta. Grad Borl je bil znan po vsakoletnih viteških igrah, ki so se vrstile iz roda v rod in tisti, ki je zmagal, je dobil za nagrado kraljično ali pa dvorec. Tisto leto so se pripravljali na prav posebne igre, saj so bile 333. viteške igre. Bilo je veliko vitezov, ki so se potegovali za roko mlade kraljične.

Edina, ki se teh iger ni veselila, je bila princesa Margareta, ki je bila zaljubljena v viteza Jurija. Ta pa je bil daleč naokoli znan kot velika neroda.

Ko je napočil dan viteških iger, je spletična zgrožena ugotovila, da je princesa izginila. Vsi vitezi, vsa služinčad in okoliški kmetje so se odpravili iskat princeso.

Medtem je princesa tavalala sama po gozdu, ko je naenkrat iz grmovja skočil trol in jo ugrabil ter jo odpeljal v svojo votlino. Vsi, ki so iskali princeso, so se razdelili v skupine, le vitez Jurij je šel po svoje. Ko je tako hodil, je naletel na trola. Skril se je v grmovje in opazoval, kdaj bo odšel. Končno se je izgubil med drevjem, Jurij pa je brž pohitel v votlino po kraljično in jo odpeljal na grad, kjer je bila varna.

Kralj je poslal 300 najbolj pogumnih vitezov, da ubijejo vse nevarne stvore v gozdu. Ko so se znebili še zadnjega stvora, so vsi imeli veličastno pojedino, kjer je kralj naznanil, kdo je zmagovalec iger.

Vsi so se čudili, saj iger sploh ni bilo, a kralj je vseeno povedal, da je zmagovalec iger vitez Jurij, ki je bil od takrat naprej poznan kot najpogumnejši vitez v deželi. In tudi kot bodoči kralj, mož princese Margarete.

Neli Tkalec, 6. a

Mentorica: Lidija Verlek

MOJA NAJBOLJŠA PRIJATELJICA

V mojem življenju je veliko vrednot, na prvem mestu pa je prijateljstvo. Kaj bi bilo, če bi bili ljudje med seboj sovražniki? Že v vrtcu sem imela veliko prijateljev, s katerimi sem se dobro razumela. Skupaj smo se igrali, zabavali, nato so nas malo ločili, saj smo pričeli obiskovati različne osnovne šole.

Tako so se tudi tu pričele prepletati prijateljske vezi in spoznala sem resnično dobro prijateljico, ki mi je kot sestra. Spoznali sva, da imava veliko skupnega. Kadar katera česa ne razume v zvezi s šolo, se pokličeva in razčistiva nejasnosti. Zaupam ji, prav tako ona zaupa meni, in nikoli ne bom izdala njenega zaupanja. Kadar mi je težko pri srcu, me zna potolažiti, poda mi besedo tolažbe in vedno se lahko zanesem nanjo. Tudi jaz ji znam prisluhniti ter ji pomagati. Ena drugo spodbuja, skupaj sva se tudi odločili za izven šolsko dejavnost, ter jo obe z veseljem obiskujeva. Nikoli nama ni dolgčas in nikoli nama ne zmanjka besed za pogovor. Tudi sprli sva se že, toda nazaj naju je združila tista prijateljska vez in spoznanje, da ne moreva ena brez druge.

Ob njej si upam biti jaz in ni se mi treba pretvarjati. Nimam bogastva, ki bi ji ga lahko dala, toda zame je največje bogastvo, da sem jo spoznala. Larisa, hvala ti, da si to, kar si in da sem jaz lahko jaz.

Alina Ribič, 4. b

Mentorica: Karmen Plavec

MLADA PRINCESA

Mlada princesa v gradu živi,
ima muco in psička,
a si princa želi.

Se joka in tarna,
pa spet premišljuje,
vedno nove načrte kuje.

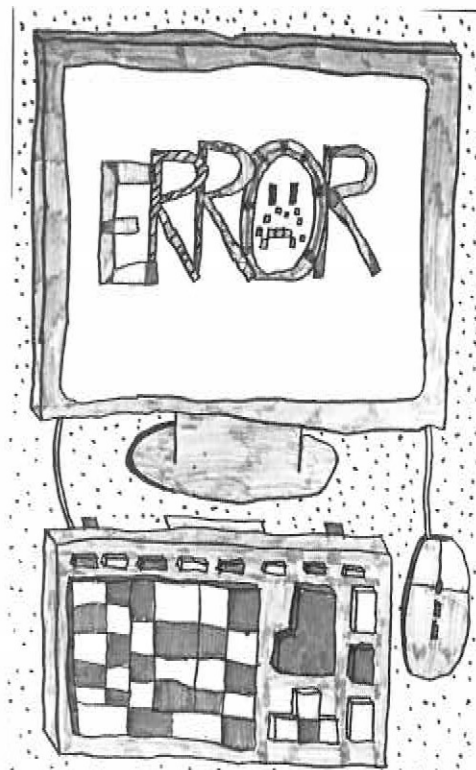
Nekega dne nasmehne
se sreča.

Princ k njej prijezdi
in vsa ljubeča
mu steče v objem.

Bila je poroka
in vsi so plesali,
se veselili in se sladkali
dolgo v noč do belega dne.
Če niso umrli,
se še danes vesele.

Martina Kostanjevec, 5. a

Mentorica: Irena Golob

Miha Kolarič, 7. a

Mentorica: Mira Mijačević